

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 2006 *

Στην υπόθεση T-228/02,

Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran, με έδρα το Auvers-sur-Oise (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους J.-P. Spitzer, avocat, D. Vaughan, QC, και την É. de Boissieu, avocate,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Μ. Βιτσεντζάτο και Μ. Bishop,

καθού-εναγομένου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενου από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,
εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον J. E. Collins, στη συνέχεια δε από τις
R. Caudwell και C. Gibbs, επικουρούμενες από την S. Moore, barrister,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αρχικό αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως της κοινής θέσης 2002/340/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 2ας Μαΐου 2002, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 116, σ. 75), της κοινής θέσης 2002/462/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2002, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 και την κατάργηση της κοινής θέσης 2002/340 (ΕΕ L 160, σ. 32), καθώς και της απόφασης 2002/460/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2002, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και την κατάργηση της απόφασης 2002/334/ΕΚ (ΕΕ L 160, σ. 26), στον βαθμό που η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζονται οι διατάξεις αυτές, και, αφετέρου, αίτημα καταβολής αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, N. J. Forwood και Σ. Παπασάββα,
δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Φεβρουαρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran (Mujahedin-e Khalq στα περσικά, οργάνωση των Μουτζαχεντίν του λαού του Ιράν) ιδρύθηκε το 1965 με σκοπό την αντικατάσταση του καθεστώτος του Σάχη του Ιράν, κατόπιν δε του καθεστώτος των μουλάδων, από ένα δημοκρατικό καθεστώς. Το 1981, μετέσχε στην ίδρυση του Εθνικού Αντιστασιακού Συμβουλίου του Ιράν (ΕΑΣΙ), το οποίο αυτοορίζεται ως «εξόριστο κοινοβούλιο της ιρανικής αντίστασης». Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών από τα οποία προέκυψε η υπό κρίση διαφορά, η Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran αποτελούνταν από πέντε χωριστές οργανώσεις, καθώς και από ένα ανεξάρτητο ένοπλο τμήμα που δρούσε εντός του Ιράν. Σύμφωνα με τα όσα ισχυρίζεται, ωστόσο, η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) και όλα τα μέλη της παραιτήθηκαν ρητώς από κάθε στρατιωτική δράση από τον Ιούνιο του 2001 και σήμερα δεν διαθέτει πλέον στρατιωτική δομή.
- 2 Με διάταξη της 28ης Μαρτίου 2001 ο Secretary of State for the Home Department (Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, στο εξής: Home Secretary) περιέλαβε την προσφεύγουσα στον κατάλογο των προγεγραμμένων οργανώσεων βάσει του Terrorism Act 2000 (νόμου του 2000 περί της τρομοκρατίας). Η προσφεύγουσα άσκησε δύο παράλληλες προσφυγές κατά της διάταξης αυτής, ήτοι appeal ενώπιον της Proscribed Organisations Appeal Commission (επιτροπής προσφυγών σχετικά με τις απαγορευόμενες οργανώσεις, POAC), και judicial review ενώπιον του High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (στο εξής: High Court).

- 3 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001 το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας) εξέδωσε το ψήφισμα 1373 (2001) περί καθορισμού των στρατηγικών για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και, ειδικότερα, της χρηματοδότησής της. Η παράγραφος 1, στοιχείο γ', του ψηφίσματος αυτού ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι όλα τα κράτη δεσμεύουν πάραυτα τα κεφάλαια και τα λοιπά χρηματοοικονομικά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους των προσώπων που τελούν ή αποπειρώνται να τελέσουν τρομοκρατικές πράξεις, τις διευκολύνουν ή συμμετέχουν σε αυτές, των οντοτήτων που ανήκουν στα πρόσωπα αυτά ή ελέγχονται από αυτά και των προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματος ή κατ' εντολήν των ως άνω προσώπων και οντοτήτων.
- 4 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, θεωρώντας ότι ήταν αναγκαία μια δράση της Κοινότητας για να εφαρμοστεί το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει των άρθρων 15 ΕΕ και 34 ΕΕ, την κοινή θέση 2001/930/ΚΕΠΠΑ για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 90) και την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΙΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων προς καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93).
- 5 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της κοινής θέσης 2001/931, αυτή εφαρμόζεται «στα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις και τα οποία παρατίθενται στο παράρτημα». Το όνομα της προσφεύγουσας δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο του εν λόγω παραρτήματος.
- 6 Το άρθρο 1, παράγραφοι 2 και 3, της κοινής θέσης 2001/931 ορίζει, αντιστοίχως, τι νοείται ως «πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις» και ως «τρομοκρατική πράξη».
- 7 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, ο κατάλογος που περιλαμβάνεται στο παράρτημα καταρτίζεται βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων, είτε η

εν λόγω απόφαση αφορά την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως για μια τρομοκρατική πράξη ή για την απόπειρα τέλεσης ή τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων είτε αφορά καταδίκη για τέτοιες πράξεις. Ως «αρμόδια αρχή» νοείται δικαστική αρχή ή, αν οι δικαστικές αρχές δεν έχουν αρμοδιότητα στον σχετικό τομέα, ισοδύναμη αρμόδια αρχή στον εν λόγω τομέα.

- 8 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931, τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι δικαιολογείται η διατήρησή τους στον κατάλογο.
- 9 Σύμφωνα με τα άρθρα 2 και 3 της κοινής θέσης 2001/931, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ενεργώντας εντός των ορίων των εξουσιών που της απονέμει η Συνθήκη ΕΚ, αποφασίζει τη δέσμευση κεφαλαίων και άλλων χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που περιλαμβάνονται στο παράρτημα και διασφαλίζει ότι κεφάλαια, χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικοί πόροι ή άλλες χρηματοοικονομικές υπηρεσίες δεν τίθενται, αμέσως ή εμμέσως, στη διάθεσή τους.
- 10 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, θεωρώντας ότι ένας κανονισμός ήταν αναγκαίος για να τεθούν σε εφαρμογή σε κοινοτικό επίπεδο τα μέτρα που περιγράφονται στην κοινή θέση 2001/931, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70). Από τον κανονισμό αυτό προκύπτει ότι, υπό την επιφύλαξη των παρεκκλίσεων που επιτρέπει, δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια, χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία και οικονομικοί πόροι που βρίσκονται

στην κατοχή φυσικού ή νομικού προσώπου, ομάδας ή οντότητας που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του άρθρου του 2, παράγραφος 3. Ομοίως, απαγορεύεται να τίθενται στη διάθεση αυτών των προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων κεφάλαια ή χρηματοοικονομικές υπηρεσίες. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία, καταρτίζει, αναθεωρεί και τροποποιεί τον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 4 έως 6, της κοινής θέσης 2001/931.

- 11 Ο αρχικός κατάλογος των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός 2580/2001 καταρτίστηκε με την απόφαση 2001/927/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για την κατάρτιση του καταλόγου που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ L 344, σ. 83). Το όνομα της προσφεύγουσας δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο αυτό.
- 12 Με απόφαση της 17ης Απριλίου 2002 το High Court απέρριψε την προσφυγή (judicial review) που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της διατάξεως του Home Secretary της 28ης Μαρτίου 2001 (βλ. σκέψη 2 ανωτέρω), θεωρώντας, κατ' ουσίαν, ότι η ΡΟΑC ήταν το προσήκον όργανο για να εξετάσει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αντλούνται από την προβολή του δικαιώματος ακροάσεως.
- 13 Στις 2 Μαΐου 2002 το Συμβούλιο εξέδωσε, δυνάμει των άρθρων 15 ΕΕ και 34 ΕΕ, την κοινή θέση 2002/340/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ L 116, σ. 75). Το παράρτημά της ενημερώνει τον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται η κοινή θέση 2001/931. Το σημείο 2 του παραρτήματος αυτού, που τιτλοφορείται «Ομάδες και οντότητες», περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το όνομα της προσφεύγουσας, που αναφέρεται ως εξής:

«Οργάνωση Mujahedin-e Khalq (MEK ή ΜΚΟ) [εκτός από το “Εθνικό Αντιστασιακό Συμβούλιο του Ιράν” (“National Council of Resistance of Iran — NCRI) [γνωστή ως National Liberation Army of Iran (NLA, η μαχόμενη πτέρυγα της MEK), the People’s Mujahidin of Iran (PMOI), National Council of Resistance (NCR), Muslim Iranian Student’s Society]»

- 14 Με την απόφαση 2002/334/ΕΚ, της 2ας Μαΐου 2002, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και την κατάργηση της απόφασης 2001/927 (ΕΕ L 116, σ. 33), το Συμβούλιο ενέκρινε ένα ενημερωμένο κατάλογο προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο εν λόγω κανονισμός. Το όνομα της προσφεύγουσας περιλαμβάνεται στον κατάλογο αυτό, όπως ακριβώς αναφερόταν και στο παράρτημα της κοινής θέσης 2002/340.
- 15 Στις 17 Ιουνίου 2002 το Συμβούλιο εξέδωσε, αφενός, την κοινή θέση 2002/462/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 και την κατάργηση της κοινής θέσης 2002/340 (ΕΕ L 160, σ. 32), και, αφετέρου, την απόφαση 2002/460/ΕΚ, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και την κατάργηση της απόφασης 2002/334 (ΕΕ L 160, σ. 26). Το όνομα της προσφεύγουσας διατηρήθηκε στους καταλόγους που προβλέπουν αντιστοίχως η κοινή θέση 2001/931 και ο κανονισμός 2580/2001 (στο εξής, συλλήβδην: επίδικοι κατάλογοι και, για τον τελευταίο αυτό κατάλογο, επίδικος κατάλογος).
- 16 Με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2002 η ΡΟΑC απέρριψε την προσφυγή (appeal) που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της διατάξεως του Home Secretary της 28ης Μαρτίου 2001 (βλ. σκέψη 2 ανωτέρω), θεωρώντας, μεταξύ άλλων, ότι κανένα στοιχείο δεν επέβαλλε στον Home Secretary να προβεί σε προηγούμενη ακρόαση της προσφεύγουσας, καθόσον μια τέτοια ακρόαση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ή δεν είναι επιθυμητή στο πλαίσιο νομοθεσίας στρεφόμενης κατά των τρομοκρατικών οργανώσεων. Κατά την ίδια αυτή απόφαση, το νομικό καθεστώς του Terrorism Act 2000 προβλέπει μια νόμιμη δυνατότητα προκειμένου η άποψη της προσφεύγουσας να προβληθεί ενώπιον της ΡΟΑC.
- 17 Έκτοτε, το Συμβούλιο εξέδωσε διάφορες κοινές θέσεις και αποφάσεις περί ενημερώσεως των επίδικων καταλόγων. Οι κατάλογοι που ίσχυαν κατά την ημερομηνία ολοκληρώσεως της προφορικής διαδικασίας ήσαν, αντιστοίχως, η κοινή θέση 2005/936/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της κοινής θέσης

2005/847/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 340, σ. 80), και η απόφαση 2005/930/ΕΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2005, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2005/848/ΕΚ (ΕΕ L 340, σ. 64). Οι ως άνω εκδοθείσες πράξεις εξακολούθησαν να περιλαμβάνουν το όνομα της προσφεύγουσας στους επίδικους καταλόγους.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Ιουλίου 2002 η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή), στο πλαίσιο της οποίας ζήτησε από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει τις κοινές θέσεις 2002/340 και 2002/462, καθώς και την απόφαση 2002/460, καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν,
 - κατά συνέπεια, να κρίνει ότι οι κοινές αυτές θέσεις και η απόφαση αυτή δεν έχουν εφαρμογή στην προσφεύγουσα,
 - να υποχρεώσει το Συμβούλιο στην καταβολή ενός ευρώ ως αποζημίωση για τη ζημία την οποία υπέστη,
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 19 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη,
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

- 20 Με διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2003, αφού άκουσε τους διαδίκους, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Το παρεμβαίνον κατέθεσε το υπόμνημά του, ζητώντας την απόρριψη της προσφυγής, και η προσφεύγουσα κατέθεσε εμπροθέσμως τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος αυτού.
- 21 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, λαμβάνοντας μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας κατά το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάλεσε τους διαδίκους, με επιστολή της Γραμματείας της 1ης Δεκεμβρίου 2005, να υποβάλουν τις γραπτές παρατηρήσεις τους επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν, όσον αφορά τη συνέχιση της υπό κρίση προσφυγής, από τα νέα στοιχεία που συνιστούν οι επανειλημμένες καταργήσεις και αντικαταστάσεις, από της καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής, των πράξεων που προσβάλλονται με την εν λόγω προσφυγή, ήτοι των κοινών θέσεων 2002/340 και 2002/462 καθώς και της αποφάσεως 2002/460, με πράξεις που εξακολούθησαν να περιλαμβάνουν την προσφεύγουσα στους επίδικους καταλόγους.
- 22 Με τις παρατηρήσεις του, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Δεκεμβρίου 2005, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι δεν ήταν αναγκαίο να λάβει θέση όσον αφορά τις κοινές θέσεις, δεδομένου ότι συναφώς η προσφυγή είναι, κατ' αυτό, εν πάση περιπτώσει απαράδεκτη. Όσον αφορά τις κοινοτικές αποφάσεις που θέτουν σε εφαρμογή τον κανονισμό 2580/2001, η γνώμη του Συμβουλίου είναι ότι «πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως 2005/848/ΕΚ» του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2005, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2005/722/ΕΚ (ΕΕ L 314, σ. 46), «ή κατά κάθε άλλης αποφάσεως που έχει το ίδιο αντικείμενο και θα είναι σε ισχύ κατά την ημερομηνία κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα εκδώσει την απόφασή του, στον βαθμό που η απόφαση αυτή αφορά την προσφεύγουσα».
- 23 Με τις παρατηρήσεις της, που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 2 Ιανουαρίου 2006, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι «πρέπει να θεωρηθεί ότι η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά της κοινής θέσης 2005/847/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2005», σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2005/725/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 314, σ. 41), και της

«απόφασης 2005/848». Η προσφεύγουσα προσάρτησε εξάλλου στις παρατηρήσεις της μια σειρά νέων εγγράφων, τα οποία τοποθετήθηκαν στη δικογραφία. Με επιστολή της Γραμματείας της 19ης Ιανουαρίου 2006, οι εν λόγω παρατηρήσεις και τα σχετικά έγγραφα κοινοποιήθηκαν στο Συμβούλιο, το οποίο βεβαίωσε την παραλαβή τους στις 27 Ιανουαρίου 2006.

- 24 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 25 Ιανουαρίου 2006, η προσφεύγουσα υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις επί της εκθέσεως ακροατηρίου, με τις οποίες ισχυρίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι η προσφυγή έπρεπε πλέον να θεωρηθεί ότι στρέφεται και κατά της κοινής θέσης 2005/936 και της απόφασης 2005/930. Στο έγγραφο αυτό προσάρτησε μια πρόσθετη σειρά νέων εγγράφων. Οι διάδικοι ενημερώθηκαν ως προς το ότι κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία θα λαμβανόταν απόφαση όσον αφορά την τοποθέτηση των εν λόγω παραρτημάτων στη δικογραφία.
- 25 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 7ης Φεβρουαρίου 2006. Κατά τη συνεδρίαση αυτή, το Συμβούλιο προέβαλε το μη σύννομο της προσκομίσεως των νέων εγγράφων που κατέθεσε στη Γραμματεία η προσφεύγουσα στις 18 και στις 25 Ιανουαρίου 2006 (βλ. σκέψεις 23 και 24 ανωτέρω). Το Συμβούλιο προσέθεσε ότι δεν ήταν σε θέση να λάβει επωφελώς θέση επί των εγγράφων αυτών, λόγω της καθυστερημένης κοινοποίησής τους. Το Συμβούλιο παρακάλεσε συνεπώς το Πρωτοδικείο είτε να μη δεχθεί την τοποθέτηση των εν λόγω εγγράφων στη δικογραφία είτε να διατάξει την επανάληψη της έγγραφης διαδικασίας για να του παρασχεθεί η δυνατότητα να προβάλει την άποψή του εγγράφως. Το Πρωτοδικείο επιφυλάχθηκε να αποφασίσει επί του αιτήματος αυτού, καθώς και επί της τοποθετήσεως στη δικογραφία των εγγράφων που διαλαμβάνονται στη σκέψη 24 ανωτέρω.
- 26 Η προσφεύγουσα, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, δήλωσε ότι, όπως είχε αναγνωρίσει και το Συμβούλιο με τις παρατηρήσεις του που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 23 Δεκεμβρίου 2005 (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω), η υπό κρίση προσφυγή έπρεπε να θεωρηθεί ότι στρέφεται κατά της κοινής θέσης 2005/936 και της απόφασης 2005/930, καθώς και, ενδεχομένως, κατά όλων των άλλων πράξεων που θα ισχύουν κατά την ημερομηνία της απαγγελίας της εκδοθησομένης αποφάσεως και οι οποίες θα έχουν το ίδιο αντικείμενο με την εν λόγω κοινή θέση και την εν λόγω απόφαση και θα παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα ως προς την προσφεύγουσα, στον βαθμό που οι πράξεις αυτές θα την αφορούν.

Επί των διαδικαστικών συνεπειών της καταργήσεως και της αντικαταστάσεως των αρχικώς προσβληθεισών πράξεων

- 27 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 17 ανωτέρω, οι πράξεις που προσεβλήθησαν αρχικώς με την υπό κρίση προσφυγή, ήτοι οι κοινές θέσεις 2002/340 και 2002/462, καθώς και η απόφαση 2002/460 (στο εξής: αρχικώς προσβληθείσα απόφαση), καταργήθηκαν και αντικαταστάθηκαν επανειλημμένως, από της καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής, από πράξεις που εξακολούθησαν να περιλαμβάνουν την προσφεύγουσα στους επίδικους καταλόγους. Πρόκειται, κατά την ημερομηνία της περατώσεως της προφορικής διαδικασίας, για την κοινή θέση 2005/936 και για την απόφαση 2005/930.
- 28 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, οσάκις, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, απόφαση αντικαθίσταται με άλλη απόφαση έχουσα το ίδιο αντικείμενο, πρέπει αυτή να θεωρηθεί ως νέο γεγονός που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και προς την αρχή της οικονομίας της διαδικασίας να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού κοινοτικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του κοινοτικού δικαστή ασκηθείσα προσφυγή κατά αποφάσεως, να προσαρμόζει την προσβαλλομένη αυτή απόφαση ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται κατά τη δίκη αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να εκτείνει τα αρχικά του αιτήματα και τους λόγους ακυρώσεως στη μεταγενέστερη απόφαση ή να αναπτύξει συμπληρωματικά αιτήματα και λόγους κατά της αποφάσεως αυτής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 1982, 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 749, σκέψη 8, της 29ης Σεπτεμβρίου 1987, 351/85 και 360/85, Fabrique de fer de Charleroi και Dillinger Hüttenwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3639, σκέψη 11, και της 14ης Ιουλίου 1988, 103/85, Stahlwerke Peine-Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 4131, σκέψεις 11 και 12· απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Φεβρουαρίου 2000, T-46/98 και T-151/98, CCRE κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-167, σκέψη 33).
- 29 Με τις αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2005, T-306/01, Yusuf και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-3533, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, στο εξής: απόφαση Yusuf,

σκέψη 73), και T-315/01, Kadi κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-3649, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, στο εξής: απόφαση Kadi, σκέψη 54), το Πρωτοδικείο εφάρμοσε τη νομολογία αυτή στην περίπτωση κατά την οποία ένας κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, κατά τη διάρκεια της δίκης, από κανονισμό που έχει το ίδιο αντικείμενο.

- 30 Πρέπει συνεπώς εν προκειμένω, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, να γίνει δεκτό το αίτημα της προσφεύγουσας να θεωρηθεί ότι με την προσφυγή της ζητείται, κατά την ημερομηνία της περατώσεως της προφορικής διαδικασίας, η ακύρωση της κοινής θέσης 2005/936 και της απόφασης 2005/930, καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν, και να παρασχεθεί η δυνατότητα στους διαδίκους να αναδιατυπώσουν τα αιτήματά τους, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά τους, υπό το φως των νέων αυτών στοιχείων, πράγμα που συνεπάγεται, για τους διαδίκους αυτούς, το δικαίωμα υποβολής πρόσθετων αιτημάτων, ισχυρισμών και επιχειρημάτων.
- 31 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει, αφενός, να επιτραπεί η τοποθέτηση στη δικογραφία των εγγράφων που προσαρτώνται στις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας επί της εκθέσεως ακροατηρίου, τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία στις 25 Ιανουαρίου 2006 (βλ., σκέψη 24 ανωτέρω), και, αφετέρου, να απορριφθεί το αίτημα του Συμβουλίου με το οποίο ζήτησε να μη γίνει δεκτή η τοποθέτηση στη δικογραφία ούτε των εν λόγω εγγράφων ούτε των εγγράφων που προσαρτώνται στις παρατηρήσεις που η προσφεύγουσα υπέβαλε απαντώντας στη γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου και τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία στις 18 Ιανουαρίου 2006 (βλ. σκέψεις 23 και 25 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, η προσκόμιση νέων στοιχείων και εγγράφων και η παρουσίαση νέων αποδεικτικών μέσων πρέπει να θεωρούνται σύμφυτες προς το δικαίωμα που έχουν οι διάδικοι να αναδιατυπώνουν τα αιτήματα, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά τους, υπό το φως των νέων στοιχείων που διαλαμβάνονται στις προηγούμενες σκέψεις. Όσον αφορά το ζήτημα αν η εκπρόθεσμη τοποθέτηση στη δικογραφία των επίμαχων εγγράφων δικαιολογεί, εν προκειμένω, επανάληψη της έγγραφης διαδικασίας στο όνομα των δικαιωμάτων άμυνας του Συμβουλίου (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω), το Πρωτοδικείο παραπέμπει στη σκέψη 182 κατωτέρω.
- 32 Κατά τα λοιπά, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι εγκύρως ενώπιόν του μπορεί να υποβληθεί μόνον αίτημα με το οποίο ζητείται η ακύρωση υφισταμένης και βλαπτικής πράξεως. Συνεπώς, και μεν μπορεί να επιτραπεί στην προσφεύγουσα, όπως κρίθηκε στη σκέψη 30 ανωτέρω, να αναδιατυπώσει τα αιτήματά της ώστε να αφορούν την ακύρωση των πράξεων οι οποίες, κατά τη διάρκεια της δίκης,

αντικατέστησαν τις αρχικώς προσβληθείσες πράξεις, πλην όμως με τη λύση αυτή δεν μπορεί να επιτραπεί ο θεωρητικός έλεγχος της νομιμότητας υποθετικών και μη ακόμη εκδοθεισών πράξεων (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-22/96, Langdon κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1009, σκέψη 16, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 33 Επομένως, δεν πρέπει να επιτραπεί στην προσφεύγουσα να αναδιατυπώσει τα αιτήματά της ώστε να στραφούν όχι μόνο κατά της κοινής θέσης 2005/936 και της απόφασης 2005/930, αλλά και, ενδεχομένως, κατά όλων των άλλων πράξεων που θα ισχύουν κατά την ημερομηνία απαγγελίας της εκδοθησομένης απόφασης και οι οποίες θα έχουν το ίδιο αντικείμενο με τις εν λόγω πράξεις και θα παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα ως προς την προσφεύγουσα, στον βαθμό που οι πράξεις αυτές την αφορούν (βλ. σκέψη 26 ανωτέρω).
- 34 Όσον αφορά την υπό κρίση προσφυγή, ο δικαστικός έλεγχος του Πρωτοδικείου θα αφορά συνεπώς μόνο τις ήδη εκδοθείσες πράξεις που είναι ακόμη σε ισχύ και έχουν προσβληθεί κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας, ήτοι την κοινή θέση 2005/936 (στο εξής: προσβληθείσα κοινή θέση) και την απόφαση 2005/930 (στο εξής: προσβληθείσα απόφαση) (στο εξής, συλλήβδην: προσβληθείσες πράξεις), τούτο δε ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία οι εν λόγω πράξεις θα έχουν καταργηθεί και αντικατασταθεί από άλλες κατά την ημερομηνία της απαγγελίας της παρούσας απόφασης.
- 35 Στην περίπτωση αυτή, συγκεκριμένα, αφενός, η προσφεύγουσα θα διατηρούσε το συμφέρον για την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων, στον βαθμό που η κατάργηση μιας πράξεως θεσμικού οργάνου δεν αποτελεί αναγνώριση της ελλείψεως νομιμότητάς της και παράγει αποτέλεσμα *ex nunc*, αντίθετα προς μια ακυρωτική δικαστική απόφαση δυνάμει της οποίας η ακυρωθείσα πράξη εξαλείφεται αναδρομικά από την έννομη τάξη και θεωρείται ως μηδέποτε υπάρξασα. Αφετέρου, όπως αναγνώρισε και το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σε περίπτωση ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το θεσμικό αυτό όργανο θα ήταν υποχρεωμένο να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 233 ΕΚ, πράγμα που θα μπορούσε να συνεπάγεται την τροποποίηση ή την ανάκληση, ενδεχομένως, των τυχόν πράξεων που κατήργησαν και αντικατέστησαν τις πράξεις οι οποίες προσεβλήθησαν μετά την ολοκλήρωση της προφορικής διαδικασίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, *Experteurs in Levende Varkens* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψεις 46 έως 48).

Επί του δευτέρου κεφαλαίου του αιτητικού

- 36 Με το δεύτερο κεφάλαιο του αιτητικού της, όπως αναδιατυπώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να έχουν εφαρμογή επ' αυτής, συνεπεία της μερικής ακυρώσεώς τους η οποία ζητείται με το πρώτο κεφάλαιο του αιτητικού.
- 37 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το δεύτερο κεφάλαιο του αιτητικού, με αυτή του τη διατύπωση, δεν έχει κανένα αυτοτελές περιεχόμενο σε σχέση με το πρώτο κεφάλαιο. Επομένως, δοθέντος του πρώτου αυτού κεφαλαίου πρέπει να θεωρηθεί ότι το δεύτερο κεφάλαιο είναι άνευ αντικειμένου.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης κοινής θέσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή, εφόσον τόσο η προσβαλλόμενη κοινή θέση όσο και η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορούν άμεσα και ατομικά και της προκαλούν βλάβη. Ισχυρίζεται ειδικότερα ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο, άλλως θα διαπράξει αρνησιδικία, να ελέγξει τη νομιμότητα της επίμαχης κοινής θέσης.
- 39 Κατά την προσφεύγουσα, συγκεκριμένα, οι αρχές του κράτους δικαίου, όπως τις καθιερώνει το άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ, επιβάλλονται στο σύνολο των πράξεων της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων αυτών που εκδίδονται στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ) ή της αστυνομικής και δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις (κοινώς αποκαλούμενης «δικαιοσύνη

και εσωτερικές υποθέσεις») (ΔΕΥ). Δεδομένου ότι το δικαίωμα επί δικαστικής προστασίας αποτελεί ένα από τα συστατικά στοιχεία του κράτους δικαίου, όπως προκύπτει και από τα άρθρα 35 ΕΕ και 46 ΕΕ και από τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 18, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψεις 38 και 39), καμία από τις πράξεις αυτές δεν πρέπει να εξαιρείται από τον δικαστικό έλεγχο του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου. Διαφορετική απόφαση θα ισοδυναμούσε, κατά την προσφεύγουσα, με δημιουργία μιας ζώνης εκτός δικαίου.

40 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να θεωρηθεί παράνομη η νομοθετική διαδικασία που ακολούθησε εν προκειμένω το Συμβούλιο, όπως και η στήριξη της προσβαλλομένης κοινής θέσης στις σχετικές διατάξεις της ΚΕΠΠΑ. Λαμβανομένης, μεταξύ άλλων, υπόψη της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου που καθιερώνει το άρθρο 47 ΕΕ, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να επιβάλλει κυρώσεις αν είναι κατά τα ανωτέρω παράνομη μια πράξη εκδοθείσα βάσει της ΚΕΠΠΑ ή της ΔΕΥ. Η προσφεύγουσα επικαλείται, επιπροσθέτως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Μαΐου 1998, C-170/96, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. I-2763).

41 Η εν λόγω διαδικασία χαρακτηρίζεται συγκεκριμένα από την πάγια βούληση του Συμβουλίου να εκφεύγει, επικαλούμενο κάποιον κανόνα διεθνούς δικαίου, των επιταγών της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων και του νομοθετικού ή δικαστικού δημοκρατικού ελέγχου των πράξεών του, κατά παράβαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Τα πρόσωπα όμως που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση αυτών των πράξεων της Ένωσης εξακολουθούν να υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα.

42 Η βούληση αυτή επικρίθηκε εξάλλου από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, όταν του ζητήθηκε η γνώμη επί του σχεδίου κανονισμού 2580/2001. Παράδειγμα της βούλησης αυτής αποτελεί, μεταξύ άλλων, το γεγονός ότι το Συμβούλιο κατέστησε εαυτό αρμόδιο για την εκτέλεση του κανονισμού 2580/2001, μέσω αποφάσεων, οι οποίες εξάλλου προκύπτει ότι δεν είναι αιτιολογημένες.

43 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, χωρίς να αμφισβητήσουν ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις αφορούν άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, ισχυρίζονται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά της προσβαλλομένης κοινής θέσης.

- 44 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο φρονούν, κατά συνέπεια, ότι η παρούσα δίκη πρέπει να περιοριστεί στον έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία καθίσταται δυνατή η εφαρμογή στην προσφεύγουσα των μέτρων που προβλέπει ο κανονισμός 2580/2001.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Κατά πάγια νομολογία του Πρωτοδικείου (διατάξεις της 7ης Ιουνίου 2004, T-338/02, Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-1647, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, σκέψη 40 επ., και T-333/02, Gestoras Pro Amnistía κ.λπ. κατά Συμβουλίου, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή και κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, σκέψη 40 επ., και της 18ης Νοεμβρίου 2005, T-299/04, Selmani κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 52 έως 59), η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη, καθόσον αποσκοπεί στην ακύρωση της προσβαλλομένης κοινής θέσης.
- 46 Πρέπει, συγκεκριμένα, να τονιστεί εκ προοιμίου ότι η κοινή αυτή θέση δεν αποτελεί πράξη του Συμβουλίου εκδοθείσα βάσει της Συνθήκης ΕΚ και υποκείμενη, αυτή καθ' εαυτήν, στον έλεγχο νομιμότητας που προβλέπει το άρθρο 230 ΕΚ, αλλά πράξη του Συμβουλίου, συγκεκριμένου από τους εκπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, η οποία εκδόθηκε βάσει των άρθρων 15 ΕΕ, που περιλαμβάνεται στον τίτλο V της Συνθήκης ΕΕ ο οποίος αφορά την ΚΕΠΠΑ, και 34 ΕΕ, που περιλαμβάνεται στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ ο οποίος αφορά τη ΔΕΥ.
- 47 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι ούτε στο πλαίσιο του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ ο οποίος αφορά την ΚΕΠΠΑ ούτε στο πλαίσιο του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ ο οποίος αφορά τη ΔΕΥ προβλέπεται προσφυγή ακυρώσεως δυνάμενη να ασκηθεί κατά κοινής θέσεως ενώπιον κοινοτικού δικαστηρίου.
- 48 Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΕ, όπως διαμορφώθηκε μετά τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου απαριθμούνται περιοριστικά στο άρθρο 46 ΕΕ.

- 49 Αφενός, το άρθρο αυτό δεν προβλέπει καμία αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο των διατάξεων του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ.
- 50 Αφετέρου, όσον αφορά τις διατάξεις του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω, το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής:

«Οι διατάξεις της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ανθρακα και Χάλυβα και της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας σχετικά με την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και την άσκηση αυτής της αρμοδιότητας εφαρμόζονται μόνο στις ακόλουθες διατάξεις της παρούσας Συνθήκης:

[...]

- β) στις διατάξεις του τίτλου VI, υπό τους όρους οι οποίοι προβλέπονται στο άρθρο 35 [ΕΕ].

[...]

- δ) στο άρθρο 6, παράγραφος 2, [ΕΕ] όσον αφορά τη δραστηριότητα των οργάνων, στο μέτρο που το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα βάσει των Συνθηκών περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της παρούσας Συνθήκης:

[...]»

51 Σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 35 ΕΕ:

«1. Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει αρμοδιότητα, υπό τις προϋποθέσεις του παρόντος άρθρου, να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις επί του κύρους και της ερμηνείας των αποφάσεων-πλαίσιο και των αποφάσεων, επί της ερμηνείας των συμβάσεων που καταρτίζονται βάσει του παρόντος τίτλου και επί του κύρους και της ερμηνείας των μέτρων εφαρμογής τους.

[...]

6. Το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα να ελέγχει τη νομιμότητα των αποφάσεων-πλαίσιο και των αποφάσεων σε προσφυγές που ασκούνται από κράτος μέλος ή από την Επιτροπή λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της παρούσας Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας. Οι προσφυγές που προβλέπονται στην παρούσα παράγραφο ασκούνται εντός δύο μηνών από τη δημοσίευση του μέτρου..

[...]»

52 Από τα άρθρα 35 ΕΕ και 46 ΕΕ προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, τα ένδικα βοηθήματα προς εκτίμηση του κύρους ή προς ακύρωση μπορούν να ασκηθούν μόνο κατά των αποφάσεων-πλαισίων, των αποφάσεων και των μέτρων εφαρμογής των συμβάσεων που προβλέπονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχεία β', γ' και δ', ΕΕ, εξαιρουμένων των κοινών θέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο α', ΕΕ.

- 53 Πρέπει εξάλλου να τονιστεί ότι η εγγύηση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων, την οποία προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ, δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, δεδομένου ότι το άρθρο 46, στοιχείο δ', ΕΕ ουδόλως απονέμει πρόσθετη αρμοδιότητα στο Δικαστήριο (διάταξη Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 37).
- 54 Όσον αφορά την έλλειψη αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, η έλλειψη αυτή δεν μπορεί από μόνη της να αποτελέσει τη βάση αυτοτελούς κοινοτικής αρμοδιότητας —στο πλαίσιο του κοινοτικού νομικού συστήματος που στηρίζεται στην αρχή των κατ' ανάθεση αρμοδιοτήτων, όπως προκύπτει από το άρθρο 5 ΕΚ— έναντι πράξεως εκδοθείσας στο πλαίσιο συγγενούς αλλά διακριτού νομικού συστήματος, ήτοι του συστήματος που προκύπτει από τους τίτλους V και VI της Συνθήκης ΕΕ (βλ. διάταξη Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 38). Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται την απόφαση *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, σκέψη 39 ανωτέρω. Στην απόφαση αυτή (σκέψη 40), το Δικαστήριο στήριξε τη συλλογιστική του στο γεγονός ότι η Συνθήκη ΕΚ δημιούργησε ένα πλήρες σύστημα ενδίκων βοηθημάτων και διαδικασιών για τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων. Όπως όμως διευκρινίστηκε ανωτέρω, η Συνθήκη ΕΕ δημιούργησε, όσον αφορά τις πράξεις που εκδίδονται βάσει των τίτλων της V και VI, έναν περιορισμένο δικαστικό έλεγχο, καθόσον ορισμένοι τομείς εξαιρούνται από τον εν λόγω έλεγχο και δεν παρέχεται η δυνατότητα άσκησης ορισμένων ενδίκων βοηθημάτων.
- 55 Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί συναφώς ότι, χωρίς να χρειάζεται να τεθεί το ερώτημα της δυνατότητας προσβολής του κύρους μιας κοινής θέσης ενώπιον των δικαστηρίων των κρατών μελών, για να είναι αποτελεσματική η προσβαλλόμενη κοινή θέση απαιτείται η έκδοση κοινοτικών ή/και εθνικών εκτελεστικών πράξεων. Δεν υποστηρίχθηκε όμως ότι οι εκτελεστικές αυτές πράξεις δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως είτε ενώπιον κοινοτικού είτε ενώπιον εθνικού δικαστηρίου. Έτσι, δεν απεδείχθη ότι η προσφεύγουσα δεν διαθέτει αποτελεσματική, αν και έμμεση, ένδικη προσφυγή κατά των πράξεων οι οποίες εκδόθηκαν βάσει της προσβαλλομένης κοινής θέσης και οι οποίες της προκαλούν βλάβη. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα χρησιμοποίησε εξάλλου πράγματι το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 56 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο προς εκδίκαση προσφυγής ακυρώσεως στρεφόμενης κατά κοινής θέσεως εκδοθείσας βάσει των άρθρων 15 ΕΕ και 34 ΕΕ, στον βαθμό αυστηρώς και μόνο που η προσφεύγουσα προβάλλει, προς στήριξη της προσφυγής αυτής, παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας (διάταξη Selmani κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 56). Συγκεκριμένα, τα κοινοτικά δικαστήρια είναι αρμόδια να προβαίνουν στην εξέταση του περιεχομένου μιας πράξεως εκδοθείσας στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΕ προκειμένου να ελέγχουν μήπως η πράξη αυτή θίγει τις αρμοδιότητες της Κοινότητας και να την ακυρώνουν αν προκύπτει ότι θα έπρεπε να στηριχθεί σε διάταξη της Συνθήκης ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Συμβουλίου, σκέψη 40 ανωτέρω, σκέψεις 16 και 17, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2005, C-176/03, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2005, σ. I-7879, σκέψη 39· διατάξεις Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, και Gestoras Pro Amnistia κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 41· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1997, C-124/95, Centro-Com, Συλλογή 1997, σ. I-81, σκέψη 25).
- 57 Εν προκειμένω, στον βαθμό που η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το Συμβούλιο διέπραξε καταστρατήγηση διαδικασίας ενεργώντας στον τομέα της Ένωσης κατά παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας, έχοντας ως σκοπό να της στερήσει κάθε δικαστική προστασία, η υπό κρίση προσφυγή εμπίπτει συνεπώς στην αρμοδιότητα των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων.
- 58 Συναφώς, επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο, ενεργώντας στο πλαίσιο της Ένωσης, όχι μόνο δεν παραβίασε τις αρμοδιότητες της Κοινότητας, αλλά στηρίχθηκε αντιθέτως σ' αυτές για να εξασφαλίσει την εκτέλεση της προσβαλλομένης κοινής θέσης. Συγκεκριμένα, αφενός, δεδομένου ότι το Συμβούλιο στηρίχθηκε στις σχετικές κοινοτικές αρμοδιότητες, ειδικότερα σε αυτές των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, δεν μπορεί να του προσάπτεται ότι παραβίασε τις αρμοδιότητες αυτές. Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να παραθέσει μια οποιαδήποτε προσήκουσα νομική βάση, άλλη από τις διατάξεις που πράγματι χρησιμοποιήθηκαν εν προκειμένω, η οποία θα μπορούσε να μην είχε ληφθεί υπόψη κατά παράβαση του άρθρου 47 ΕΕ. Αφετέρου, οι διατάξεις αυτές προβλέπουν την προηγούμενη υιοθέτηση μιας κοινής θέσης ή μιας κοινής δράσης προκειμένου να μπορούν να εφαρμοστούν. Εντεύθεν προκύπτει ότι η προηγούμενη έκδοση μιας κοινής θέσης

πριν από την εφαρμογή των κοινοτικών αρμοδιοτήτων που χρησιμοποιήθηκαν εν προκειμένω δηλώνει την τήρηση και όχι την παραβίαση των αρμοδιοτήτων αυτών. Περαιτέρω, μολοντί η χρησιμοποίηση μιας κοινής θέσης βάσει της Συνθήκης ΕΕ σημαίνει ότι τα πρόσωπα τα οποία αυτή αφορά στερούνται της δυνατότητας άμεσης άσκησης ένδικης προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, ήτοι της δυνατότητας ευθείας αμφισβητήσεως της νομιμότητας της προσβαλλομένης κοινής θέσης, ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν συνιστά, αυτό καθ' εαυτό, παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας. Τέλος, όσον αφορά το ψήφισμα του Κοινοβουλίου της 7ης Φεβρουαρίου 2002, με το οποίο αυτό διαφωνεί με την επιλογή μιας νομικής βάσης εμπίπτουσας στη Συνθήκη ΕΕ για την κατάρτιση του καταλόγου των προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων που εμπλέκονται σε τρομοκρατικές πράξεις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίκριση αυτή αφορά μια πολιτική επιλογή και δεν θέτει εν αμφιβόλω, αυτή καθ' εαυτήν, τη νομιμότητα της επιλεγείσας νομικής βάσης ή την παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας (διάταξη Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 46).

- 59 Το Πρωτοδικείο, αποφαινόμενο στο περιορισμένο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας που προκύπτει από τη βάση της Συνθήκης ΕΚ αρμοδιότητά του, δεν μπορεί συνεπώς παρά να διαπιστώσει ότι η προσβαλλόμενη κοινή θέση δεν παραβιάζει τις αρμοδιότητες της Κοινότητας.
- 60 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, κατά το περιορισμένο μέτρο που το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο προς εκδίκαση της υπό κρίση προσφυγής, καθόσον αυτή στρέφεται κατά της προσβαλλομένης κοινής θέσης, η προσφυγή αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως

- 61 Προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους. Ο πρώτος αποτελείται από πέντε σκέλη, που αντλούνται αντιστοίχως από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, την παράβαση ουσιάδους τύπου, την προσβολή του δικαιώματος επί αποτελεσματικής

δικαστικής προστασίας, την προσβολή του δικαιώματος επί του τεκμηρίου αθωότητας και από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Ο δεύτερος αντλείται από την προσβολή του δικαιώματος της εξεγέρσεως κατά της τυραννίας και της καταπίεσεως. Ο τρίτος αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

62 Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο πρώτος λόγος.

Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, αυτές καθ' εαυτές, ούτε τη νομιμότητα ούτε τη νομιμοποίηση μέτρων όπως είναι η δέσμευση των κεφαλαίων που προβλέπουν οι προσβαλλόμενες πράξεις κατά των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που εμπλέκονται σε τρομοκρατικές πράξεις, κατά την έννοια της κοινής θέσης 2001/931.

64 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει αντιθέτως, με το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προσβάλλει τα θεμελιώδη δικαιώματά της και, ιδίως, τα δικαιώματά της άμυνας, όπως αυτά διασφαλίζονται, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ και από το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ), καθόσον η πράξη αυτή της επιβάλλει κυρώσεις και της προκαλεί σημαντική ζημία, χωρίς να έχει εκφράσει την άποψή της πριν από την έκδοσή της και χωρίς μάλιστα να έχει μπορέσει να γνωστοποιήσει επωφελώς την άποψή της εν συνεχεία. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, δεδομένου ότι διαθέτει γνωστά γραφεία και διευθυντικά στελέχη, οι εκπρόσωποί της θα έπρεπε να κληθούν και να διατυπώσουν την άποψή τους προτού αυτή περιληφθεί στον επίδικο κατάλογο. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ενέμεινε στο γεγονός ότι αγνοούσε μέχρι και την ταυτότητα της εθνικής αρχής που εξέδωσε την απόφαση η οποία φέρεται να ελήφθη καθόσον την αφορά βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, καθώς και τα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία βάσει των οποίων μια τέτοια απόφαση θα μπορούσε να ληφθεί. Κατά την προσφεύγουσα, περιελήφθη στον επίδικο κατάλογο «με βάση προφανώς μόνο τα έγγραφα που προσκόμισε το καθεστώς της Τεχεράνης».

- 65 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επιπλέον, με το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, ότι το γεγονός ότι περιελήφθη στον επίδικο κατάλογο, χωρίς προηγούμενη ακρόαση και χωρίς την παραμικρή αναφορά στους πραγματικούς και νομικούς λόγους που δικαιολογούν νομίμως το γεγονός αυτό, συνιστά επίσης παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 253 ΕΚ, καθώς και προσβολή του δικαιώματος επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Φεβρουαρίου 1968, 3/67, Mandelli κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 679, και Johnston, σκέψη 39 ανωτέρω).
- 66 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επιπλέον, με το τέταρτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, ότι το γεγονός ότι περιελήφθη στον επίμαχο κατάλογο συνιστά επιπλέον προσβολή του τεκμηρίου αθωότητας το οποίο εγγυάται το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων και παραθέτει επίσης, συναφώς, την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου της 10ης Φεβρουαρίου 1995, *Alenet de Ribemont* (σειρά Α αριθ. 308).
- 67 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει τέλος, με το πέμπτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, ότι το γεγονός ότι περιελήφθη στον επίδικο κατάλογο οφείλεται σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Φρονεί, συγκεκριμένα, ότι ουδόλως μπορεί να κατηγορηθεί ότι συνιστά τρομοκρατική οργάνωση.
- 68 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν θίγει τα θεμελιώδη δικαιώματα των οποίων προβάλλεται η προσβολή.
- 69 Όσον αφορά ειδικότερα το δικαίωμα ακρόασης, το Συμβούλιο τονίζει ότι και η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι είχε στείλει επιστολή στον εν ενεργεία πρόεδρο του Συμβουλίου, πριν από την έκδοση της αρχικώς προσβληθείσας αποφάσεως, προκειμένου να υποστηρίξει την άποψή της. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι συνεπώς την άκουσε προτού προβεί στη δέσμευση των κεφαλαίων της. Επικαλείται, κατά την έννοια αυτή, τη διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 2ας Αυγούστου 2000, T-189/00 R, «Invest» Import und Export και Invest commerce κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-2993, σκέψη 41), από

την οποία προκύπτει εμμέσως ότι πρώιμες επαφές με τις αρχές, η εμπειριστατωμένη υποβολή της απόψεως του ενδιαφερομένου και η γνώση του γεγονότος ότι σχεδιάζεται η καταχώρισή του στη μαύρη λίστα αποτελούν σύνολο περιστάσεων που ικανοποιεί το δικαίωμα ακροάσεως.

- 70 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ουδέποτε ήλθε σε νέα επαφή με το Συμβούλιο, από την έκδοση της αρχικώς προσβληθείσας αποφάσεως, προκειμένου να επιτύχει την επανεξέταση της υποθέσεώς της με σκοπό την ενδεχόμενη διαγραφή της από τον επίδικο κατάλογο.
- 71 Εν πάση περιπτώσει, ούτε από την ΕΣΔΑ ούτε από τον Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων, που αποτελεί εν πάση περιπτώσει μη δεσμευτική πράξη, ούτε από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών προκύπτει ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας συνεπάγεται ένα μη εξαρτώμενο από προϋποθέσεις δικαίωμα ακροάσεως πριν από τη λήψη μέτρου επιβολής αστικής ή διοικητικής κυρώσεως, όπως το προσβαλλόμενο εν προκειμένω μέτρο.
- 72 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο παρατηρούν ότι φαίνεται ότι μπορούν να υπάρχουν εξαιρέσεις στο γενικό δικαίωμα ακροάσεως στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, τουλάχιστον σε ορισμένα κράτη μέλη, για λόγους δημοσίου συμφέροντος, δημοσίας τάξεως ή διατηρήσεως των διεθνών σχέσεων, ή ακόμη όταν ο σκοπός της ληφθησομένης αποφάσεως θα αποτύγχανε ή θα μπορούσε να αποτύχει αν εχορηγείτο το εν λόγω δικαίωμα. Το Συμβούλιο αναφέρει ως παραδείγματα το γερμανικό, το γαλλικό, το ιταλικό, το αγγλικό, το δανικό, το σουηδικό, το ιρλανδικό και το βελγικό δίκαιο.
- 73 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου περιγράφει την ειδική διαδικασία που εφαρμόζεται ενώπιον της ΡΟΑΚ, στο πλαίσιο προσφυγής στρεφόμενης κατά αποφάσεως του Home Secretary περί απαγορεύσεως οργανώσεως την οποία θεωρεί ως εμπλεκόμενη στην τρομοκρατία, βάσει του Terrorism Act 2000. Η διαδικασία αυτή χαρακτηρίζεται, μεταξύ άλλων, από τον διορισμό ειδικού δικηγόρου για την εκπροσώπηση του προσφεύγοντος ενώπιον της ΡΟΑΚ που συνεδριάζει κλει-

σμένων των θυρών, καθώς και από τη δυνατότητα που έχει η ΡΟΑC να λάβει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία που δεν κοινοποιούνται στον διάδικο αυτό ή στον νόμιμο εκπρόσωπό του, βάσει του νόμου ή για λόγους δημοσίου συμφέροντος. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα αποτέλεσε αντικείμενο μιας τέτοιας απόφασης απαγορεύσεως (βλ. σκέψη 2 ανωτέρω), κατά της οποίας άσκησε δύο παράλληλες προσφυγές ήτοι, αφενός, appeal ενώπιον της ΡΟΑC και, αφετέρου, judicial review ενώπιον του High Court. Στην απόφαση της 17ης Απριλίου 2002, το High Court απέρριψε την προσφυγή (judicial review) (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω) και, με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2002, η ΡΟΑC απέρριψε την έτερη προσφυγή (appeal) της (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω).

74 Ομοίως, κατά το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, το κοινοτικό δίκαιο δεν παρέχει στην προσφεύγουσα κανένα δικαίωμα ακροάσεως πριν από την εγγραφή της στον επίδικο κατάλογο.

75 Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2885), και την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, καθόσον η εγγραφή της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο δεν συνιστά την εφαρμογή στην προσφεύγουσα μιας διαδικασίας σχετικής με ένα προϋφιστάμενο δικαίωμα, αλλά τη λήψη ενός νομοθετικού ή διοικητικού μέτρου εκ μέρους των κοινοτικών οργάνων. Ένα πρόσωπο το οποίο θίγεται από ένα τέτοιο μέτρο δεν αποτελεί καθού σε μια διαδικασία και, κατά συνέπεια, το ζήτημα των δικαιωμάτων άμυνας απλώς δεν τίθεται. Τα δικαιώματά της διασφαλίζονται από τη δυνατότητα προσφυγής στη δικαιοσύνη, εν προκειμένω ενώπιον του Πρωτοδικείου βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, προκειμένου να εξεταστεί αν η επίμαχη ρύθμιση θεσπίστηκε νομίμως ή/και αν η προσφεύγουσα εμπίπτει πράγματι στη ρύθμιση αυτή.

76 Το Συμβούλιο επικαλείται επίσης, κατά την ίδια έννοια, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Σεπτεμβρίου 1986, 5/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 2585, σκέψεις 20 και 24), και της 14ης Μαρτίου 2000, C-54/99, Église de scientologie (Συλλογή 2000, σ. I-1335, σκέψη 20). Το Συμβούλιο έχει εξάλλου αμφιβολίες ως προς το αν οι νομολογιακές αρχές που συνήχθησαν στις υποθέσεις ανταγωνισμού ή εμπορικής άμυνας μπορούν να εφαρμοστούν ανεπιφυλάκτως στην υπό κρίση υπόθεση. Κατ' αυτό, η πλέον λυσιτελής εν προκειμένω

νομολογία είναι αυτή η οποία δέχθηκε ότι, στην περίπτωση ενός προσώπου στο οποίο επιβλήθηκε κοινοτική κύρωση κατόπιν προτάσεως εθνικής αρχής, το δικαίωμα ακροάσεως διασφαλίζεται πράγματι κατ' αρχάς στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ του ενδιαφερομένου και της εθνικής διοικήσεως (διάταξη «Invest» Import und Export και Invest commerce κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψη 40).

- 77 Όσον αφορά το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, το Συμβούλιο τονίζει ότι από κανένα στοιχείο της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου δεν προκύπτει ότι οι εγγυήσεις που προβλέπει η διάταξη αυτή θα έπρεπε να εφαρμοστούν κατά τη διοικητική διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων της προσφεύγουσας δεν συνιστά ποινική κύρωση και δεν μπορεί να εξομοιωθεί με μια τέτοια κύρωση βάσει των κριτηρίων σοβαρότητας που χρησιμοποιεί το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ, αποφάσεις Engel κ.λπ. της 8ης Ιουνίου 1976, σειρά Α αριθ. 22, Campbell και Fell της 28ης Ιουνίου 1984, σειρά Α αριθ. 80, και Öztürk της 23ης Οκτωβρίου 1984, σειρά Α αριθ. 85). Το ίδιο αυτό δικαστήριο έκρινε επίσης ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ δεν έχει εφαρμογή στα διοικητικά στάδια έρευνας ενώπιον των διοικητικών αρχών. Μόνον ο τρόπος κατά τον οποίο οι συλλεγείσες πληροφορίες κατά τη διοικητική έρευνα χρησιμοποιούνται κατά την ένδικη διαδικασία υπόκεινται στην εγγύηση της δίκαιης δίκης (ΕΔΔΑ, απόφαση Fayed της 21ης Σεπτεμβρίου 1994, σειρά Α αριθ. 294-B).
- 78 Το Ηνωμένο Βασίλειο αμφισβητεί επίσης ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ αφορά τη λήψη νομοθετικών ή κανονιστικών μέτρων. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται αποκλειστικά σε αμφισβητήσεις που αφορούν δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως και οι εγγυήσεις που προβλέπει δεν ισχύουν παρά μόνο στον βαθμό που υφίσταται διαφορά που απαιτεί τη λήψη αποφάσεως. Δεν παρέχει συνεπώς στους ιδιώτες το δικαίωμα ακροάσεως πριν από τη θέσπιση μιας ρυθμίσεως που επηρεάζει τα ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι ιδιώτες έχουν μόνο δικαίωμα να αμφισβητήσουν εκ των υστέρων τη νομιμότητα της ρυθμίσεως αυτής ή της εφαρμογής της στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΕΔΔΑ, αποφάσεις Lithgow κ.λπ. της 8ης Ιουλίου 1986, σειρά Α αριθ. 102, και James κ.λπ. της 21ης Φεβρουαρίου 1986, σειρά Α αριθ. 98).
- 79 Εν προκειμένω, ούτε η εγγραφή της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο ούτε, συνεπώς, η δέσμευση των περιουσιακών της στοιχείων δεν ενέπιπταν, κατά το

Ηνωμένο Βασίλειο, στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν είχε κανένα δικαίωμα να προβάλει τα επιχειρήματά της πριν από τη λήψη των μέτρων αυτών. Ωστόσο, στο πλαίσιο της ίδιας αυτής διατάξεως, η προσφεύγουσα έχει δικαίωμα να προσφύγει στη δικαιοσύνη για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της επίμαχης ρυθμίσεως. Εξάλλου, έκανε χρήση του δικαιώματος αυτού ασκώντας την υπό κρίση προσφυγή.

- 80 Εν πάση περιπτώσει, τα επίμαχα εν προκειμένω μέτρα που υπαγορεύθηκαν από το επείγον της καταστάσεως δεν είναι δυσανάλογα σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό και δεν επέφεραν άδικη ανισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων που απορρέουν από το γενικό συμφέρον και των απαιτήσεων που συνδέονται με την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων, εξυπακουμένου ότι τα δικαιώματα άμυνας μπορούν να ασκηθούν αφ' ής στιγμής ελήφθησαν τα μέτρα αυτά.
- 81 Συναφώς, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζουν ότι η ενημέρωση ή η ακρόαση της προσφεύγουσας πριν από τη δέσμευση των περιουσιακών της στοιχείων διακύβευε την επίτευξη του σημαντικού σκοπού δημοσίου συμφέροντος που επιδιώκει ο κανονισμός 2580/2001, ο οποίος συνίσταται στο να αποφευχθεί το ενδεχόμενο κάποια κεφάλαια να μπορούν να χρησιμεύσουν για τη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων. Κατά τους διαδίκους αυτούς, συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα θα μπορούσε να επωφεληθεί από την προθεσμία που θα της είχε ταχθεί προς υποβολή των παρατηρήσεών της, για να μεταφέρει τα κεφάλαιά της εκτός της Ενώσεως.
- 82 Το Ηνωμένο Βασίλειο προσθέτει ότι υπάρχουν προφανώς επιτακτικοί λόγοι που άπτονται της εθνικής ασφαλείας ώστε να μην κοινοποιηθούν στον ενδιαφερόμενο οι πληροφορίες και οι αποδείξεις βάσει των οποίων μια αρμόδια αρχή μπορεί να εκδώσει απόφαση διαπιστώνουσα ότι μια οντότητα εμπλέκεται στην τρομοκρατία.
- 83 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, ναι μεν δεν έχει αιτιολογηθεί ειδικώς, πλην όμως απλώς ενημερώνει τον κατάλογο που προβλέπει ο κανονισμός 2580/2001, του οποίου το άρθρο 2, παράγραφος 3, απαριθμεί τα κριτήρια βάσει των οποίων τα πρόσωπα, οι ομάδες και οι οντότητες περιλαμβάνο-

νται στον επίδικο κατάλογο. Ο εν λόγω κανονισμός, η προσβαλλόμενη κοινή θέση και η προσβαλλόμενη απόφαση, ως σύνολο και σε ένα πολύ γνωστό στην προσφεύγουσα πλαίσιο, ανταποκρίνονται έτσι στην υποχρέωση αιτιολογήσεως όπως την ορίζει η νομολογία, εξυπακουμένου ότι οι υλικές συνθήκες της καταπολέμησης της τρομοκρατίας δεν είναι ίδιες με αυτές που υφίστανται σε άλλους τομείς, όπως είναι αυτός του ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψη 15· βλ. συγκεκριμένα, σε ένα πλαίσιο δεσμεύσεως κεφαλαίων, διάταξη «Invest» Import und Export και Invest commerce κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψη 43).

- 84 Το Συμβούλιο θεωρεί εξάλλου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ουδόλως προσβάλλει το δικαίωμα επί του τεκμηρίου αθωότητας.
- 85 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο φρονούν ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί βεσίμως να υποστηρίξει ότι δεν αποτελεί τρομοκρατική οργάνωση και ότι δεν εμπίπτει συνεπώς στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.
- 86 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο υπενθυμίζουν ότι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, ο επίδικος κατάλογος καταρτίζεται βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή προσδιορίζουσα ένα πρόσωπο, μια ομάδα ή μια οντότητα ως εμπλεκόμενους σε τρομοκρατικές πράξεις. Η προσφεύγουσα όμως δεν υποστηρίζει και από τίποτα δεν προκύπτει ότι περιελήφθη στον επίδικο κατάλογο βάσει μιας τέτοιας αποφάσεως.
- 87 Το Συμβούλιο δέχεται ότι, βάσει της ίδιας αυτής διατάξεως, ελέγχει την εκ μέρους των εθνικών αρχών τήρηση των κριτηρίων που καθορίζει η Ένωση. Ωστόσο, ο έλεγχος αυτός δεν αφορά πραγματικά περιστατικά όπως αυτά τα οποία προβάλλει η προσφεύγουσα ούτε πληροφορίες που ενίοτε βασίζονται σε προστατευόμενες πηγές ή στη δράση ειδικών υπηρεσιών των κρατών μελών. Δεδομένου ότι στη

διαδικασία έχουν ουσιώδη ρόλο οι αρμόδιες εθνικές αρχές, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο φρονούν ότι η αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών βάσει των οποίων οι αρχές αυτές πρότειναν την εγγραφή ενός προσώπου στον επίδικο κατάλογο ή η υποβολή αιτήματος αναθεώρησης της αποφάσεώς τους δεν μπορούν λυσιτελώς να πραγματοποιηθούν παρά μόνο σε εθνικό επίπεδο. Συναφώς, το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει ότι το άρθρο 7 του κανονισμού 2580/2001 επιτρέπει στην Επιτροπή να τροποποιήσει το παράρτημα του κανονισμού αυτού βάσει πληροφοριών που έχουν παράσχει τα κράτη μέλη.

- 88 Ο Home Secretary όμως, που είναι συναφώς η αρμόδια αρχή στο Ηνωμένο Βασίλειο, απέρριψε αίτηση της προσφεύγουσας με την οποία ζήτησε να διαγραφεί από τον κατάλογο των απαγορευομένων οργανώσεων κατά την έννοια του Terrorism Act 2000. Ο Home Secretary σημείωσε μεν τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας ότι, αφενός, ενεπλάκη σε ένα νόμιμο αγώνα κατά ενός καταπιεστικού καθεστώτος και, αφετέρου, οι πράξεις της ένοπλης αντίστασης επικεντρώθηκαν κατά στρατιωτικών στόχων στο Ιράν, πλην όμως δήλωσε ότι δεν μπορούσε να δεχθεί «κανένα δικαίωμα καταφυγής σε τρομοκρατικές πράξεις, ανεξάρτητα από την αιτιολογία». Οι ένδικες προσφυγές που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως αυτής απορρίφθηκαν (βλ. σκέψη 73 ανωτέρω).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 89 Πρέπει κατ' αρχάς να συνεξεταστούν οι αιτιάσεις που αντλούνται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, από την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και από την προσβολή του δικαιώματος επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, που συνδέονται στενά. Αφενός, συγκεκριμένα, η διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας συντελεί στην εξασφάλιση της καλής χρήσης του δικαιώματος επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Αφετέρου, υφίσταται στενή σχέση μεταξύ του δικαιώματος επί ασκήσεως αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής και της υποχρέωσης αιτιολογήσεως. Όπως τονίζεται κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση που υπέχουν τα κοινοτικά όργανα βάσει του άρθρου 253 ΕΚ να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους δεν υπαγορεύεται μόνον από

τυπικούς λόγους, αλλ' αποσκοπεί στο να παράσχει τη δυνατότητα στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχο της νομιμότητας και στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους λήψεως του μέτρου, προκειμένου να μπορούν να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους και να εξακριβώνουν αν η πράξη είναι ή όχι βάσιμη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1963, 24/62, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 909, και της 10ης Μαΐου 2005, C-400/99, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-3657, σκέψη 22· απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, T-346/02 και T-347/02, Cableuropa κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-4251, σκέψη 225). Έτσι, οι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούν να επωφεληθούν πράγματι από την ένδικη προσφυγή τους παρά μόνον αν γνωρίζουν επακριβώς το περιεχόμενο και την αιτιολογία της επίμαχης πράξης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Φεβρουαρίου 1998, C-309/95, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-655, σκέψη 18, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1999, T-89/96, British Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2089, σκέψη 33).

- 90 Λαμβάνοντας υπόψη τα επιχειρήματα που ανέπτυξαν κυρίως το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, το Πρωτοδικείο θα εξετάσει κατ' αρχάς αν τα δικαιώματα και οι εγγυήσεις των οποίων η προσβολή προβάλλεται από την προσφεύγουσα μπορούν κατ' αρχήν να εφαρμοστούν στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001. Το Πρωτοδικείο θα καθορίσει εν συνεχεία το αντικείμενο και θα διευκρινίσει τους περιορισμούς αυτών των δικαιωμάτων και εγγυήσεων σε ένα τέτοιο πλαίσιο. Τέλος, το Πρωτοδικείο θα αποφανθεί επί της προβαλλομένης προσβολής των εν λόγω δικαιωμάτων και εγγυήσεων στις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως.

Δυνατότητα εφαρμογής των εγγυήσεων που αφορούν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, την υποχρέωση αιτιολογήσεως και το δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001

— Δικαιώματα άμυνας

- 91 Κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά προσώπου και η οποία μπορεί να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτό πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και αν δεν υπάρχει καμία ρύθμιση σχετικά με την εν λόγω διαδικασία.

Η αρχή αυτή απαιτεί κάθε πρόσωπο στο οποίο μπορεί να επιβληθεί κύρωση να είναι σε θέση να γνωστοποιεί επωφελώς την άποψή του σε σχέση με τα εις βάρος του προβαλλόμενα στοιχεία προς στήριξη της κυρώσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου *Fiskano* κατά Επιτροπής, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψεις 39 και 40, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία).

92. Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα ένα ατομικό μέτρο περιουσιακής και χρηματοοικονομικής κύρωσης (δέσμευση κεφαλαίων), της προκαλεί αναμφισβήτητα βλάβη (βλ. επίσης σκέψη 98 κατωτέρω). Επομένως, η νομολογία αυτή μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω.
93. Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι, πλην εξαιρέσεων (βλ. σκέψεις 127 επ. κατωτέρω), η διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας έχει, κατ' αρχήν, δύο κύρια σκέλη. Αφενός, πρέπει να γνωστοποιούνται στον ενδιαφερόμενο τα στοιχεία που προβάλλονται εις βάρος του προς στήριξη της διοικητικής κυρώσεως που πρόκειται να του επιβληθεί (στο εξής: γνωστοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων). Αφετέρου, πρέπει να παρέχεται στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να γνωστοποιεί επωφελώς την άποψή του σε σχέση με τα στοιχεία αυτά (στο εξής: ακρόαση).
94. Νοούμενη κατά τα ανωτέρω, η εγγύηση των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας πρέπει να διακριθεί από εκείνη που προκύπτει από το δικαίωμα επί αποτελεσματικής ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της βλαπτικής πράξεως που εκδόθηκε ενδεχομένως μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Απριλίου 2002, T-372/00, *Campolargo* κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-49 και II-223, σκέψη 36). Επομένως, τα επιχειρήματα του Συμβουλίου και του Ηνωμένου Βασιλείου σε σχέση με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ (βλ. σκέψεις 77 έως 79 ανωτέρω) είναι αλυσιτελής στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτιάσεως.
95. Περαιτέρω, η εγγύηση που αφορά τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, αυτών καθ' εαυτά, στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, δεν μπορεί να μην αναγνωριστεί στους

ενδιαφερομένους με το αιτιολογικό και μόνο, που προβάλλουν το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο (βλ. σκέψεις 78 και 79 ανωτέρω), ότι ούτε η ΕΣΔΑ ούτε οι γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου δεν παρέχουν στους ιδιώτες κάποιο δικαίωμα ακροάσεως πριν από την έκδοση πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση *Yusuf*, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 322).

- 96 Βεβαίως, η σχετική με το δικαίωμα ακροάσεως νομολογία δεν μπορεί να επεκταθεί στο πλαίσιο μιας κοινοτικής νομοθετικής διαδικασίας που καταλήγει στη λήψη κανονιστικών μέτρων τα οποία προϋποθέτουν επιλογή οικονομικής πολιτικής και εφαρμόζονται επί όλων των εμπλεκόμενων επιχειρηματιών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1996, T-521/93, *Atlanta* κ.λπ. κατά ΕΚ, Συλλογή 1996, σ. II-1707, σκέψη 70, επιβεβαιωθείσα κατόπιν αναιρέσεως με απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-104/97 P, *Atlanta* κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας, Συλλογή 1999, σ. I-6983, σκέψεις 34 έως 38).
- 97 Είναι επίσης αληθές ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, που διατηρεί την προσφεύγουσα στον επίδικο κατάλογο, μετά την εγγραφή της προσφεύγουσας στον εν λόγω κατάλογο με την αρχικώς προσβληθείσα απόφαση, έχει την ίδια γενική ισχύ με τον κανονισμό 2580/2001 και εφαρμόζεται, όπως αυτός, ευθέως σε όλα τα κράτη μέλη. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση, παρά τον τίτλο της, μετέχει στην κανονιστική φύση της πράξεως αυτής κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του Πρωτοδικείου της 6ης Μαΐου 2003, T-45/02, *DOW AgroSciences* κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1973, σκέψεις 31 έως 33, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση *Yusuf*, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψεις 184 έως 188).
- 98 Ωστόσο, η απόφαση αυτή δεν είναι αποκλειστικώς κανονιστικής φύσεως. Μολονότι παράγει τα αποτελέσματά της *erga omnes*, αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, την οποία προσδιορίζει εξάλλου ονομαστικώς ως οργάνωση που πρέπει να περιληφθεί στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων των οποίων τα κεφάλαια πρέπει να δεσμευθούν κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 2580/2001. Εφόσον πρόκειται για πράξη επιβάλλουσα ατομικό μέτρο οικονομικής και χρηματικής κυρώσεως (βλ. σκέψη 92 ανωτέρω), η νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 96 ανωτέρω δεν ασκεί συνεπώς επιρροή (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση *Yusuf*, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 324).

- 99 Πρέπει εξάλλου να τονιστούν τα στοιχεία που διαφοροποιούν την υπό κρίση υπόθεση σε σχέση με τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Yusuf και Kadi, σκέψη 29 ανωτέρω, με τις οποίες κρίθηκε ότι τα κοινοτικά όργανα δεν ήταν υποχρεωμένα να ακούσουν τους ενδιαφερομένους στο πλαίσιο της εκδόσεως και της εφαρμογής αναλόγου μέτρου δεσμεύσεως των κεφαλαίων των προσώπων και των οντοτήτων που συνδέονται με τον Oussama ben Laden, το δίκτυο Al-Qaida και τους Taliban.
- 100 Η λύση αυτή δικαιολογήθηκε, στις εν λόγω υποθέσεις, από το γεγονός ότι τα κοινοτικά όργανα περιορίστηκαν στο να μεταφέρουν στην κοινοτική έννομη τάξη, ως όφειλαν, τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας και τις αποφάσεις της επιτροπής του κυρώσεων που επέβαλλαν τη δέσμευση των κεφαλαίων των ενδιαφερομένων, οι οποίοι είχαν προσδιοριστεί ονομαστικώς, χωρίς ουδόλως να εξουσιοδοτούν τα κοινοτικά αυτά όργανα, κατά το στάδιο της συγκεκριμένης εφαρμογής τους, να προβλέψουν οποιοδήποτε κοινοτικό μηχανισμό εξετάσεως ή επανεξετάσεως των επί μέρους καταστάσεων. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε από τα ανωτέρω ότι η αρχή του κοινοτικού δικαίου περί του δικαιώματος ακρόασεως δεν είχε εφαρμογή σε τέτοιες περιστάσεις, καθόσον η ακρόαση των ενδιαφερομένων δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να οδηγήσει τα κοινοτικά όργανα να αναθεωρήσουν τη θέση τους (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 328, και Kadi, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 258).
- 101 Στην υπό κρίση υπόθεση, αντιθέτως, και μεν είναι αληθές ότι το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας ορίζει μεταξύ άλλων, στην παράγραφο του 1, στοιχείο γ', ότι όλα τα κράτη δεσμεύουν πάραυτα τα κεφάλαια και τα λοιπά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους των προσώπων που τελούν ή αποπειρώνται να τελέσουν τρομοκρατικές πράξεις, που τις διευκολύνουν ή μετέχουν σ' αυτές, των οντοτήτων που ανήκουν στα πρόσωπα αυτά ή που ελέγχονται από αυτά και των προσώπων και των τρίτων που ενεργούν εξ ονόματος ή κατόπιν εντολής αυτών των προσώπων και οντοτήτων, πλην όμως ουδόλως προσδιορίζονται ατομικώς τα πρόσωπα, οι ομάδες και οι οντότητες κατά των οποίων πρέπει να ληφθούν τα μέτρα αυτά. Ομοίως, το Συμβούλιο Ασφαλείας δεν θέσπισε ακριβείς νομικούς κανόνες σχετικά με τη διαδικασία δεσμεύσεως των κεφαλαίων ούτε σχετικά με τις εγγυήσεις ή τις ένδικες προσφυγές που θα διασφαλίζουν στα πρόσωπα και στις οντότητες που εμπλέκονται σε μια τέτοια διαδικασία τη δυνατότητα να προσβάλουν τα μέτρα που λαμβάνουν κατ' αυτών τα κράτη.

- 102 Έτσι, στο πλαίσιο του ψηφίσματος 1373 (2001), εναπόκειται στα κράτη μέλη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) —και, εν προκειμένω, στην Κοινότητα, μέσω της οποίας τα κράτη μέλη της αποφάσισαν να ενεργήσουν— να προσδιορίζουν συγκεκριμένα ποια είναι τα πρόσωπα, οι ομάδες και οι οντότητες των οποίων τα κεφάλαια πρέπει να δεσμευθούν κατ' εφαρμογήν του ψηφίσματος αυτού, τηρουμένων των κανόνων της έννομης τάξης τους.
- 103 Συναφώς, το Συμβούλιο υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, τα μέτρα που έλαβε βάσει δεσμίας αρμοδιότητας και τα οποία, ως εκ τούτου, τυγχάνουν της «υπεροχής» που απορρέει από τα άρθρα 25 και 103 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, είναι κατ' ουσίαν αυτά που προβλέπουν οι ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 2580/2001, οι οποίες καθορίζουν το περιεχόμενο των περιοριστικών μέτρων που πρέπει να ληφθούν έναντι των προσώπων που διαλαμβάνονται στην παράγραφο 1, στοιχείο γ', του εν λόγω ψηφίσματος. Αντίθετα όμως προς τις πράξεις για τις οποίες επρόκειτο στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Yusuφ και Kadί, σκέψη 29 ανωτέρω, οι πράξεις που εφαρμόζουν συγκεκριμένα τα περιοριστικά αυτά μέτρα στο τάδε ή στο δείνα πρόσωπο ή οντότητα, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν εμπίπτουν στην άσκηση δεσμίας αρμοδιότητας και δεν τυγχάνουν συνεπώς της εν λόγω «υπεροχής». Το Συμβούλιο φρονεί ότι η έκδοση των πράξεων αυτών εμπίπτει στην άσκηση της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως την οποία αυτό διαθέτει στον τομέα της ΚΕΠΠΑ.
- 104 Οι θέσεις αυτές μπορούν, κατ' ουσίαν, να γίνουν δεκτές από το Πρωτοδικείο, υπό την επιφύλαξη των ενδεχομένων δυσχερειών εφαρμογής της παραγράφου 1, στοιχείο γ', του ψηφίσματος 1373 (2001) που μπορούν να προκύψουν από το γεγονός ότι, μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει καθολικά αποδεκτός ορισμός των εννοιών «τρομοκρατία» και «τρομοκρατική πράξη» στο διεθνές δίκαιο [βλ., συναφώς, το τελικό έγγραφο (A/60/L1) που ενέκρινε η γενική συνέλευση του ΟΗΕ στις 15 Σεπτεμβρίου 2005, επ' ευκαιρία της διεθνούς συνάντησης κορυφής για τον εορτασμό της εξηκοστής επετείου του οργανισμού αυτού].
- 105 Τέλος, το Συμβούλιο ισχυρίστηκε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, ως κοινοτικό όργανο το οποίο εξέδωσε τον κανονισμό 2580/2001 και τις αποφάσεις περί εφαρμογής τού κανονισμού αυτού, δεν θεωρούσε ότι δεσμευόταν από τις

κοινές θέσεις που εκδόθηκαν στον τομέα της ΚΕΠΠΑ από το Συμβούλιο ως θεσμικό όργανο αποτελούμενο από τους εκπροσώπους των κρατών μελών, έστω και αν θεωρούσε ότι κανονικά θα έπρεπε να μεριμνά να υπάρχει συνοχή μεταξύ των ενεργειών του στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ και των ενεργειών του στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚ.

- 106 Το Συμβούλιο τονίζει έτσι, ορθώς, ότι η αρμοδιότητα της Κοινότητας δεν δεσμεύεται από τη βούληση της Ένωσης ή τη βούληση των κρατών μελών όταν το Συμβούλιο λαμβάνει, όπως εν προκειμένω, μέτρα οικονομικών κυρώσεων βάσει των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ. Σε τελική ανάλυση, η άποψη αυτή είναι η μόνη που συνάδει με το γράμμα του άρθρου 301 ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο αποφασίζει συναφώς «με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής», όπως και με το γράμμα του άρθρου 60, παράγραφος 1, ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο «δύναται [...] να λαμβάνει», βάσει της ίδιας διαδικασίας, τα επείγοντα μέτρα που μια πράξη εμπίπτουσα στην ΚΕΠΠΑ κρίνει αναγκαία.
- 107 Εφόσον ο προσδιορισμός των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που διαλαμβάνονται στο ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας και η λήψη του μέτρου δεσμεύσεως των κεφαλαίων που έπεται του προσδιορισμού αυτού εμπίπτουν στην άσκηση ίδιας εξουσίας, που προϋποθέτει εκτίμηση της Κοινότητας βασιζόμενη σε διακριτική ευχέρεια, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας των ενδιαφερομένων επιβάλλεται κατ' αρχήν στα οικεία κοινοτικά όργανα, εν προκειμένω στο Συμβούλιο, όταν ενεργούν με σκοπό να συμμορφωθούν προς το εν λόγω ψήφισμα.
- 108 Επομένως, η εγγύηση των δικαιωμάτων άμυνας ισχύει, κατ' αρχήν, απολύτως στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001.

— Υποχρέωση αιτιολογήσεως

- 109 Κατ' αρχήν, η προβλεπόμενη στο άρθρο 253 ΕΚ εγγύηση που αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως ισχύει, και αυτή, απολύτως στο πλαίσιο της εκδόσεως

αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, τούτο δε δεν τέθηκε εξάλλου εν αμφιβόλω από κανέναν από τους διαδίκους.

— Δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

- 110 Όσον αφορά την εγγύηση του δικαιώματος επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι ιδιώτες πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να τύχουν αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας των δικαιωμάτων που αντλούν από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι το δικαίωμα στην προστασία αυτή αποτελεί μέρος των γενικών αρχών του δικαίου οι οποίες απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και καθιερώνεται επίσης από τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2006, T-279/02, Degussa κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-897, σκέψη 421, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 111 Τούτο ισχύει ιδίως στην περίπτωση μέτρων δεσμεύσεως των κεφαλαίων των προσώπων ή των οργανώσεων για τις οποίες υπάρχουν υποψίες τελέσεως τρομοκρατικών πράξεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, το σημείο XIV των κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με τα δικαιώματα του ανθρώπου και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, που εγκρίθηκαν από την Επιτροπή Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης στις 11 Ιουλίου 2002).
- 112 Στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, η μόνη επιφύλαξη που διατύπωσε το Συμβούλιο, όσον αφορά την κατ' αρχήν εφαρμογή της εγγυήσεως αυτής, συνίσταται στο ότι, κατά το όργανο αυτό, το Πρωτοδικείο δεν έχει αρμοδιότητα να ελέγξει την εσωτερική νομιμότητα των ουσιαστικών διατάξεων του κανονισμού 2580/2001, στον βαθμό που οι διατάξεις αυτές θεσπίστηκαν βάσει αρμοδιότητας την οποία δεσμεύει το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας και τυγχάνουν, κατά συνέπεια, της «υπεροχής» που αναπτύχθηκε στη σκέψη 103 ανωτέρω.

- 113 Ωστόσο, δεν είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του βασίμου της επιφυλάξεως αυτής, δεδομένου ότι η υπό κρίση διαφορά μπορεί να επιλυθεί, όπως θα εκτεθεί κατωτέρω, βάσει του δικαστικού και μόνο ελέγχου της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός δε ότι ο έλεγχος αυτός εμπίπτει πράγματι στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου δεν αμφισβητείται από κανέναν από τους διαδίκους.

Αντικείμενο και περιορισμοί των εγγυήσεων που αφορούν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, την υποχρέωση αιτιολογήσεως και το δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001

— Δικαιώματα άμυνας

- 114 Πρέπει, κατ' αρχάς, να οριστεί το αντικείμενο της εγγυήσεως των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων ληφθείσας βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, διακρίνοντας ανάλογα με το αν πρόκειται για αρχική απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων, διαλαμβανόμενη στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 (στο εξής: αρχική απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων) ή για κάποια άλλη από τις επακόλουθες αποφάσεις διατηρήσεως της δεσμεύσεως των κεφαλαίων, μετά από περιοδική επανεξέταση, που διαλαμβάνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 6, αυτής της ίδιας κοινής θέσης (στο εξής: επακόλουθες αποφάσεις δεσμεύσεως κεφαλαίων).
- 115 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει κατ' αρχάς να τονιστεί ότι τα δικαιώματα άμυνας μπορούν να ασκηθούν μόνον έναντι των πραγματικών και νομικών στοιχείων που μπορούν να επηρεάσουν την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου στον ενδιαφερόμενο, σύμφωνα με τη σχετική ρύθμιση.
- 116 Εν προκειμένω, η σχετική νομοθεσία προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με

ομοφωνία, καταρτίζει, αναθεωρεί και τροποποιεί τον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο εν λόγω κανονισμός, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 4, 5 και 6, της κοινής θέσης 2001/931. Ο εν λόγω κατάλογος πρέπει συνεπώς να καταρτίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων, είτε η εν λόγω απόφαση αφορά την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης για τρομοκρατική πράξη ή για την απόπειρα τέλεσης ή τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων, είτε καταδίκη για τέτοιες πράξεις. Ως «αρμόδια αρχή» νοείται δικαστική αρχή ή, αν οι δικαστικές αρχές δεν έχουν αρμοδιότητα στον σχετικό τομέα, ισοδύναμη αρμόδια αρχή στον εν λόγω τομέα. Περαιτέρω, τα ονόματα των προσώπων και των οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρησή τους στον κατάλογο δικαιολογείται, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931.

- 117 Όπως ορθώς τόνισαν το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, η διαδικασία που μπορεί να καταλήξει στη λήψη μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει της σχετικής ρυθμίσεως διεξάγεται συνεπώς σε δύο επίπεδα, ήτοι σε εθνικό και σε κοινοτικό επίπεδο. Κατ' αρχάς, μια αρμόδια εθνική αρχή, κατ' αρχήν δικαστική αρχή, πρέπει να λάβει έναντι του ενδιαφερομένου απόφαση εμπόλουσσας στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931. Αν πρόκειται για απόφαση ενάρξεως ακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης, η απόφαση αυτή πρέπει να στηρίζεται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία, πρέπει να αποφασίσει να περιλάβει τον ενδιαφερόμενο στον επίδικο κατάλογο, βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί μια τέτοια απόφαση. Κατόπιν, το Συμβούλιο πρέπει να εξετάζει σε τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, αν εξακολουθεί να δικαιολογείται η διατήρηση του ενδιαφερομένου στον επίδικο κατάλογο. Συναφώς, ο έλεγχος της υπάρξεως αποφάσεως εθνικής αρχής εμπόλουσσας στον εν λόγω ορισμό αποτελεί ουσιαστικό προαπαιτούμενο της εκδόσεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, ενώ ο έλεγχος σχετικά με τη συνέχεια που μπορεί να έχει η απόφαση αυτή σε εθνικό επίπεδο είναι απαραίτητος στο πλαίσιο της εκδόσεως επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων.

- 118 Επομένως, το ζήτημα του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο της λήψεως μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων μπορεί να τεθεί, και αυτό, στα δύο αυτά επίπεδα (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, «Invest» Import und Export και Invest commerce κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψη 40).
- 119 Τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερομένου πρέπει κατ' αρχάς να διασφαλίζονται αποτελεσματικά στο πλαίσιο της εθνικής διαδικασίας που κατέληξε στην εκ μέρους της αρμόδιας εθνικής αρχής έκδοση της απόφασεως που διαλαμβάνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931. Σε αυτό το εθνικό πλαίσιο πρέπει κατ' ουσίαν να δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να γνωστοποιήσει επωφελώς την άποψή του σχετικά με τα στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη εις βάρος του για να στηριχθεί η εν λόγω απόφαση, υπό την επιφύλαξη ενδεχομένων περιορισμών των δικαιωμάτων άμυνας που νόμιμα δικαιολογούνται στο εθνικό δίκαιο, ιδίως για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή διατήρησης των διεθνών σχέσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, ΕΔΔΑ, απόφαση Tinnelly & Sons κ.λπ. και McElduff κ.λπ. κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 10ης Ιουλίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions*, 1998-IV, § 78).
- 120 Τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερομένου πρέπει εν συνεχεία να διασφαλίζονται αποτελεσματικά στο πλαίσιο της κοινοτικής διαδικασίας που πρόκειται να καταλήξει στην εκ μέρους του Συμβουλίου έκδοση της απόφασεως εγγραφής του ή διατηρήσεώς του στον επίδικο κατάλογο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001. Κατ' αρχήν, στο πλαίσιο αυτό, στον ενδιαφερόμενο πρέπει να δίδεται απλώς η δυνατότητα να προβάλει επωφελώς την άποψή του σχετικά με τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του επίμαχου κοινοτικού μέτρου, ήτοι, αν πρόκειται για αρχική απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων, σχετικά με την ύπαρξη ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία να προκύπτει ότι έχει ληφθεί από την αρμόδια εθνική αρχή, έναντι του ενδιαφερομένου, απόφαση επιπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, και, αν πρόκειται για επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων, σχετικά με τη δικαιολογία της διατηρήσεως του ενδιαφερομένου στον επίδικο κατάλογο.
- 121 Αντιθέτως, στον βαθμό που η επίμαχη απόφαση έχει εκδοθεί από αρμόδια αρχή κράτους μέλους, για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας σε κοινοτικό επίπεδο

κανονικά δεν απαιτείται πλέον, στο στάδιο αυτό, να παρασχεθεί εκ νέου στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή του επί του σκοπίμου και του βασίμου της εν λόγω απόφασεως, καθόσον τα ζητήματα αυτά μπορούν να συζητηθούν μόνο σε εθνικό επίπεδο, ενώπιον της εν λόγω αρχής ή, κατόπιν ασκήσεως προσφυγής του ενδιαφερομένου, ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου. Ομοίως, κατ' αρχήν, δεν εναπόκειται στο Συμβούλιο να αποφανθεί επί του συννόμου της διαδικασίας που κινήθηκε κατά του ενδιαφερομένου και κατέληξε στην εν λόγω απόφαση, την οποία προβλέπει το εφαρμοστέο δίκαιο του κράτους μέλους, ή επί του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου εκ μέρους των εθνικών αρχών. Η εξουσία αυτή ανήκει, συγκεκριμένα, αποκλειστικά στα αρμόδια εθνικά δικαστήρια, ενδεχομένως δε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Απριλίου 2003, T-353/00, *Le Pen* κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1729, σκέψη 91, επικυρωθείσα κατόπιν αναιρέσεως με την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 2005, C-208/03 P, *Le Pen* κατά Κοινοβουλίου, σ. I-6051).

122 Στην περίπτωση κατά την οποία το κοινοτικό μέτρο δεσμεύσεως των κεφαλαίων ελήφθη βάσει αποφάσεως εθνικής αρχής κράτους μέλους η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως (και όχι βάσει καταδικαστικής αποφάσεως), ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας ομοίως δεν απαιτεί, κατ' αρχήν, την παροχή στον ενδιαφερόμενο της δυνατότητας να προβάλει την άποψή του επί του αν η απόφαση αυτή έχει ληφθεί «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων», όπως επιτάσσει το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931. Συγκεκριμένα, μολονότι το στοιχείο αυτό αποτελεί μία από τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του εν λόγω μέτρου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν ενδείκνυται, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αγαστής συνεργασίας του άρθρου 10 ΕΚ, να υπόκειται στην άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας σε κοινοτικό επίπεδο.

123 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 10 ΕΚ, οι σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και των κοινοτικών οργάνων διέπονται από αμοιβαία καθήκοντα αγαστής συνεργασίας (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 2003, C-339/00, *Ιρλανδία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2003, σ. I-11757, σκέψεις 71 και 72, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Η αρχή αυτή έχει γενική εφαρμογή και επιβάλλεται, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο της ΔΕΥ που διέπεται από τον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ και η οποία στηρίζεται εξάλλου πλήρως στη συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2005, C-105/03, *Purino*, Συλλογή 2005, σ. I-5285, σκέψη 42).

- 124 Σε περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, ήτοι διατάξεων που εγκαθιδρύουν μια μορφή ειδικής συνεργασίας μεταξύ του Συμβουλίου και των κρατών μελών, στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η αρχή αυτή συνεπάγεται, για το Συμβούλιο, την υποχρέωση να στηριχθεί κατά το μέτρο του δυνατού στην εκτίμηση της αρμόδιας εθνικής αρχής, τουλάχιστον αν πρόκειται για δικαστική αρχή, τόσο όσον αφορά την ύπαρξη των «σοβαρών και αξιοπίστων αποδείξεων ή ενδείξεων» στις οποίες στηρίζεται η απόφασή της όσο και όσον αφορά την αναγνώριση των ενδεχομένων περιορισμών προσβάσεως στις αποδείξεις ή ενδείξεις αυτές, οι οποίοι δικαιολογούνται νομίμως βάσει του εθνικού δικαίου για υπέρτερους λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή διατήρησης των διεθνών σχέσεων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-353/94, Postbank κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-921, σκέψη 69, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 125 Πρέπει ωστόσο να προστεθεί ότι οι σκέψεις αυτές ισχύουν μόνον εφόσον οι εν λόγω αποδείξεις ή ενδείξεις υποβλήθηκαν πράγματι στην εκτίμηση της αρμόδιας εθνικής αρχής που διαλαμβάνεται στην προηγούμενη σκέψη. Αντιθέτως, αν, κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το Συμβούλιο στηρίζει την αρχική του απόφαση ή επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων σε πληροφοριακά ή αποδεικτικά στοιχεία που του κοινοποιήθηκαν από τους εκπροσώπους των κρατών μελών χωρίς να έχουν υποβληθεί στην εκτίμηση της εν λόγω αρμόδιας εθνικής αρχής, τα στοιχεία αυτά πρέπει να θεωρηθούν νέα επιβαρυντικά στοιχεία τα οποία πρέπει, κατ' αρχήν, να αποτελέσουν αντικείμενο κοινοποίησης και ακρόασης σε κοινοτικό επίπεδο, εφόσον δεν αποτέλεσαν ήδη τέτοιο αντικείμενο σε εθνικό επίπεδο.
- 126 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών της, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας έχει ένα σχετικά περιορισμένο αντικείμενο, στο πλαίσιο της κοινοτικής διαδικασίας δεσμεύσεως κεφαλαίων. Στην περίπτωση αρχικής απόφασεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας απαιτείται κατ' αρχήν, αφενός, να κοινοποιούνται στον ενδιαφερόμενο από το Συμβούλιο οι ακριβείς πληροφορίες ή τα στοιχεία του φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί έναντι αυτού απόφαση εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 εκ μέρους αρμόδιας αρχής κράτους μέλους, καθώς και, ενδεχομένως, τα νέα

στοιχεία που διαλαμβάνονται στη σκέψη 125 ανωτέρω, και, αφετέρου, να του παρέχεται η δυνατότητα να προβάλει επωφελώς την άποψή του σχετικά με αυτές τις πληροφορίες ή τα στοιχεία του φακέλου. Στην περίπτωση επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας απαιτείται επίσης, αφενός, να κοινοποιούνται στον ενδιαφερόμενο οι πληροφορίες ή τα στοιχεία του φακέλου τα οποία, κατά το Συμβούλιο, δικαιολογούν τη διατήρησή του στους επίδικους καταλόγους, καθώς και, ενδεχομένως, τα νέα στοιχεία που διαλαμβάνονται στη σκέψη 125 ανωτέρω, και, αφετέρου, να του παρέχεται η δυνατότητα να προβάλει επωφελώς την άποψή του επί του θέματος αυτού.

127 Ταυτοχρόνως, πρέπει ωστόσο να γίνει δεκτό ότι ορισμένοι περιορισμοί των δικαιωμάτων άμυνας, όπως ορίστηκαν ανωτέρω όσον αφορά το αντικείμενό τους, μπορούν νομίμως να εξεταστούν και να επιβληθούν στους ενδιαφερομένους, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, όπου προσβάλλονται ειδικά περιοριστικά μέτρα συνιστάμενα σε δέσμευση των κεφαλαίων και των περιουσιακών στοιχείων των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που το Συμβούλιο έχει προσδιορίσει ως εμπλεκόμενα σε τρομοκρατικές πράξεις.

128 Έτσι, το Πρωτοδικείο θεωρεί, όπως κρίθηκε και με την απόφαση Yusuif, σκέψη 29 ανωτέρω, και όπως υποστηρίζουν εν προκειμένω το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, ότι η κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων και η ακρόαση των ενδιαφερομένων, πριν από την έκδοση της αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων, ενδέχεται να υπονομεύσουν την αποτελεσματικότητα των κυρώσεων και είναι συνεπώς ασύμβατες προς τον σκοπό γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η Κοινότητα, σύμφωνα με το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας. Ένα αρχικό μέτρο δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει να λαμβάνεται αιφνιδιαστικά και να εφαρμόζεται αμέσως. Ένα τέτοιο μέτρο δεν μπορεί, συνεπώς, να γνωστοποιείται πριν από την εφαρμογή του (απόφαση Yusuif, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 308· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Warner στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1980, 136/79, National Panasonic κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 47, 360).

129 Ωστόσο, για να μπορέσουν οι ενδιαφερόμενοι να υπερασπιστούν αποτελεσματικά τα δικαιώματά τους, ιδίως στο πλαίσιο ενδεχομένης ένδικης προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, πρέπει να τους κοινοποιούνται τα επιβαρυντικά στοιχεία, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε ταυτόχρονα είτε αμέσως μόλις καταστεί τούτο δυνατό μετά την έκδοση της αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων (βλ. επίσης σκέψη 139 κατωτέρω).

- 130 Στο πλαίσιο αυτό, οι ενδιαφερόμενοι πρέπει επίσης να έχουν τη δυνατότητα να ζητήσουν την άμεση επανεξέταση του αρχικού μέτρου δεσμεύσεως των κεφαλαίων τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, στο πλαίσιο των υπαλληλικών υποθέσεων, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2000, T-211/98, F κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-107 και II-471, σκέψη 34 της 18ης Οκτωβρίου 2001, T-333/99, X κατά ΕΚΤ, Συλλογή 2001, σ. II-3021, σκέψη 183, και *Camprolargo* κατά Επιτροπής, σκέψη 94 ανωτέρω, σκέψη 32). Το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ωστόσο ότι μια τέτοια *a posteriori* ακρόαση δεν επιβάλλεται αυτεπαγγέλτως στο πλαίσιο αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, δεδομένης της δυνατότητας την οποία έχουν επίσης οι ενδιαφερόμενοι να ασκήσουν άμεσα προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η οποία εγγυάται επίσης τη διατήρηση μιας ισορροπίας μεταξύ του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσώπων που περιλαμβάνονται στον επίδικο κατάλογο και της ανάγκης λήψεως προληπτικών μέτρων στο πλαίσιο της καταπολέμησης της διεθνούς τρομοκρατίας (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Warner στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *National Panasonic* κατά Επιτροπής, σκέψη 128 ανωτέρω, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 360).
- 131 Πρέπει ωστόσο να τονιστεί ότι οι προεκτεθείσες σκέψεις δεν ισχύουν όσον αφορά τις επακόλουθες αποφάσεις δεσμεύσεως κεφαλαίων που εκδίδει το Συμβούλιο στο πλαίσιο της επανεξετάσεως κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, της δικαιολογίας της διατηρήσεως των ενδιαφερομένων στον επίδικο κατάλογο, που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931. Στο στάδιο αυτό, συγκεκριμένα, τα κεφάλαια έχουν ήδη δεσμευτεί και δεν είναι συνεπώς πλέον αναγκαίο να υπάρξει αιφνιδιασμός για να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα των κυρώσεων. Κάθε επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει συνεπώς να προηγείται νέα δυνατότητα ακρόασης και, ενδεχομένως, νέα κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων.
- 132 Συναφώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί τη θέση που υποστήριξαν το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σύμφωνα με την οποία το Συμβούλιο πρέπει να ακούει τους ενδιαφερομένους, στο πλαίσιο της εκδόσεως επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, μόνον εφόσον οι ενδιαφερόμενοι αυτοί του υποβάλουν προηγουμένως και ρητώς σχετική αίτηση. Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931, συγκεκριμένα, το Συμβούλιο μπορεί να λάβει τέτοια απόφαση μόνον αφού βεβαιωθεί ότι εξακολουθεί να δικαιολογείται η διατήρηση των ενδιαφερομένων στον επίδικο κατάλογο, πράγμα που συνεπάγεται ότι οφείλει να παρέχει προηγουμένως τη δυνατότητα στους εν λόγω ενδιαφερομένους να προβάλουν επωφελώς την άποψή τους επί του ζητήματος αυτού.

- 133 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, όπου προσβάλλεται ένα συντηρητικό μέτρο που περιορίζει την εκ μέρους ορισμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων διάθεση των περιουσιακών τους στοιχείων, στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, υπέρτεροι λόγοι απτόμενοι της ασφάλειας της Κοινότητας και των κρατών μελών της ή των διεθνών τους σχέσεων μπορούν να αποκλείσουν την κοινοποίηση ορισμένων επιβαρυντικών στοιχείων στους ενδιαφερομένους και, επομένως, την ακρόασή τους επί των ίδιων αυτών στοιχείων, κατά τη διοικητική διαδικασία (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Yusuf, σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 320).
- 134 Τέτοιοι περιορισμοί είναι συμβατοί προς τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, όπως ισχυρίστηκαν το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, αφού τόνισαν ότι εξαιρέσεις από το γενικό δικαίωμα ακρόασης στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας γίνονται δεκτές, σε πολλά κράτη μέλη, για λόγους δημοσίου συμφέροντος, δημοσίας τάξεως ή διατηρήσεως των διεθνών σχέσεων, ή ακόμα όταν ο σκοπός της ληφθησομένης αποφάσεως διακυβεύεται ή θα μπορούσε να διακυβευθεί αν εχορηγείτο το δικαίωμα αυτό (βλ. τα παραδείγματα που παρατέθηκαν στη σκέψη 72 ανωτέρω).
- 135 Οι περιορισμοί αυτοί είναι σε τελική ανάλυση σύμφωνοι προς τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου το οποίο, ακόμη και στο αυστηρότερο πλαίσιο μιας κατ' αντιμωλία ποινικής δίκης υποκειμένης στις απαιτήσεις του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, δέχεται ότι, σε υποθέσεις απτόμενες της εθνικής ασφαλείας και ειδικότερα αν αφορούν την τρομοκρατία, είναι δυνατόν να επιβληθούν ορισμένοι περιορισμοί των δικαιωμάτων άμυνας, ιδίως όσον αφορά τη γνωστοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων ή τη διαδικασία προσβάσεως στη δικογραφία (βλ., για παράδειγμα, αποφάσεις, Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 15ης Νοεμβρίου 1996, Recueil 1996-V, § 131, και Jasper κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 16ης Φεβρουαρίου 2000, αριθ. 27052/95, μη δημοσιευθείσα στο *Recueil des arrêts et décisions*, §§ 51 έως 53, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία: βλ. επίσης το σημείο IX.3 των κατευθυντηρίων γραμμών της Επιτροπής Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης που παρατέθηκε στη σκέψη 111 ανωτέρω).

136 Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, οι σκέψεις αυτές ισχύουν πρωτίστως για τις «σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις» στις οποίες στηρίζεται η εθνική απόφαση ενάρξεως ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως, όπως μπορούν να γνωστοποιηθούν στο Συμβούλιο, αλλά είναι δυνατόν οι περιορισμοί προσβάσεως να αφορούν επίσης το συγκεκριμένο περιεχόμενο ή την ειδική αιτιολογία της εν λόγω αποφάσεως, ακόμη και την ταυτότητα της αρχής που εξέδωσε την απόφαση αυτή. Είναι ακόμη δυνατό, υπό ορισμένες πολύ ιδιαίτερες περιστάσεις, ο προσδιορισμός της ταυτότητας του κράτους μέλους ή της τρίτης χώρας όπου μια αρμόδια αρχή έλαβε απόφαση έναντι προσώπου να μπορεί να βλάψει τη δημόσια ασφάλεια, παρέχοντας στον ενδιαφερόμενο μια ευαίσθητη πληροφορία της οποίας μπορεί να κάνει κακή χρήση.

137 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η γενική αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιβάλλει, εκτός αν αντιτίθενται υπέρτεροι λόγοι απτόμενοι της ασφαλείας της Κοινότητας ή των κρατών μελών της ή της διαμορφώσεως των διεθνών σχέσεών τους, να κοινοποιούνται στον ενδιαφερόμενο τα επιβαρυντικά στοιχεία, όπως καθορίστηκαν στη σκέψη 126 ανωτέρω, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε ταυτόχρονα είτε κατά το μέτρο του δυνατού αμέσως μετά την έκδοση αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων. Υπό τις ίδιες επιφυλάξεις, κάθε επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει κατ' αρχήν να προηγείται κοινοποίηση των νέων επιβαρυντικών στοιχείων και ακρόαση. Αντιθέτως, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας δεν επιβάλλει ούτε την κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων στον ενδιαφερόμενο πριν από τη λήψη αρχικού μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων ούτε την a posteriori αυτεπάγγελτη ακρόασή του σε ένα τέτοιο πλαίσιο.

— Υποχρέωση αιτιολογήσεως

138 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής αποφάσεως έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή αν είναι ενδεχομένως πλημμελής οπότε μπορεί να

αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του κοινοτικού δικαστή και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον κοινοτικό δικαστή να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Οκτωβρίου 2003, C-199/99 P, Corus UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-11177, σκέψη 145, και της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 462). Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου από την οποία μπορεί να υπάρξει παρέκκλιση μόνο για επιτακτικούς λόγους (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, T-218/02, Napolí Buzzanca κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-267 και II-1221, σκέψη 57, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 139 Η αιτιολογία πρέπει συνεπώς, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτόχρονα με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη. Η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να καλυφθεί λόγω του ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2861, σκέψη 22). Συγκεκριμένα, η δυνατότητα τακτοποιήσεως της παντελούς ελλείψεως αιτιολογίας μετά την άσκηση προσφυγής θα έθιγε τα δικαιώματα άμυνας, καθόσον ο προσφεύγων θα διέθετε μόνο το υπόμνημα απαντήσεως για να προβάλει τους ισχυρισμούς του κατά της αιτιολογίας της οποίας θα είχε λάβει γνώση μόνο μετά την άσκηση της προσφυγής. Τούτο θα συνιστούσε παραβίαση της αρχής της ισότητας των διαδικιών ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, T-132/03, Casini κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-253 και II-1169, σκέψη 33, και Napolí Buzzanca κατά Επιτροπής, σκέψη 138 ανωτέρω, σκέψη 62).

- 140 Στον βαθμό που ο ενδιαφερόμενος δεν διαθέτει δικαίωμα ακροάσεως πριν από την έκδοση αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, πρέπει να προστεθεί ότι η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι τοσούτω μάλλον σημαντική καθόσον συνιστά τη μοναδική εγγύηση που επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο, τουλάχιστον μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, να ασκήσει επωφελώς τα ένδικα βοηθήματα που έχει στη διάθεσή του για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 2005, T-237/00, Reynolds κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-385 και II-1731, σκέψη

95· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1998, T-371/94 και T-394/04, *British Airways και British Midland Airways κατά Επιτροπής*, σ. II-2405, σκέψη 64).

- 141 Κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία που απαιτείται από το άρθρο 253 ΕΚ πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και του πλαισίου στο οποίο αυτή εκδόθηκε. Από την αιτιολογία πρέπει να προκύπτει σαφώς και χωρίς διφορούμενα η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, που εξέδωσε την πράξη, έτσι ώστε οι ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους που δικαιολογούν το μέτρο που ελήφθη και το αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητας. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθεμένης αιτιολογίας και του συμφέροντος να της δοθούν εξηγήσεις που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται η αιτιολογία να προσδιορίζει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που έχουν επιρροή, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως τηρεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το κείμενο της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιο της και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981, 125/80, *Arning κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1981, σκέψη 13· της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, *Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France*, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63· της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-301/96, *Γερμανία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2003, σ. I-9919, σκέψη 87, και της 22ας Ιουνίου 2004, C-42/01, *Πορτογαλία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2004, σ. I-6079, σκέψη 66· βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2003, T-228/99 και T-233/99, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale και Land Nordrhein-Westfalen κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2003, σ. II-435, σκέψεις 278 έως 280). Επιπλέον, ο βαθμός ακριβείας της αιτιολογίας της αποφάσεως πρέπει να είναι ανάλογος προς τις υλικές δυνατότητες και τις τεχνικές συνθήκες ή την προθεσμία υπό και εντός των οποίων πρέπει να εκδοθεί (βλ. απόφαση *Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψη 83 ανωτέρω, σκέψη 16, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 142 Στο πλαίσιο εκδόσεως αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να εκτιμάται πρωτίστως με

γνώμονα τις νομικές προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού αυτού σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, όπως αυτές καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, και, με παραπομπή είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 4, είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931, ανάλογα με το αν πρόκειται για αρχική ή για επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων.

- 143 Συναφώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί ότι, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, η αιτιολογία μπορεί να συνίσταται απλώς σε γενική και στερεότυπη διατύπωση επαναλαμβάνουσα τη διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφοι 4 ή 6, της κοινής θέσης 2001/931. Σύμφωνα με τις ανωτέρω υπενθυμισθείσες αρχές, το Συμβούλιο οφείλει να αναφέρει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση της αποφάσεώς του και τις σκέψεις που το οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή. Από την αιτιολογία ενός τέτοιου μέτρου πρέπει συνεπώς να προκύπτουν οι ειδικοί και συγκεκριμένοι λόγοι για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί ότι η σχετική ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί στον ενδιαφερόμενο (βλ. υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Φεβρουαρίου 2002, T-117/01, Roman Parra κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-27 και II-121, σκέψη 31, και Napolí Buzzanca κατά Επιτροπής, σκέψη 138 ανωτέρω, σκέψη 74).
- 144 Τούτο συνεπάγεται, κατ' αρχήν, ότι η αιτιολογία αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει να αφορά τουλάχιστον έναστο των στοιχείων που διαλαμβάνονται στη σκέψη 116 ανωτέρω, καθώς και, ενδεχομένως, τα στοιχεία που διαλαμβάνονται στις σκέψεις 125 και 126 ανωτέρω, ενώ η αιτιολογία επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει να αναφέρει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί, μετά από επανεξέταση, ότι η δέσμευση των κεφαλαίων του ενδιαφερομένου εξακολουθεί να είναι δικαιολογημένη.
- 145 Πρέπει να προστεθεί ότι, στο πλαίσιο της λήψεως, με ομόφωνη απόφαση, μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, το Συμβούλιο δεν ενεργεί βάσει δεσμίας αρμοδιότητας. Το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού

2580/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, δεν μπορεί να έχει την έννοια ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να περιλάβει στον επίδικο κατάλογο κάθε πρόσωπο για το οποίο προκύπτει ότι έχει έναντι αυτού ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών. Η ερμηνεία αυτή, που υποστηρίχθηκε από το Ηνωμένο Βασίλειο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επιβεβαιώνεται από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931, το οποίο παραπέμπει επίσης στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο πρέπει να προβαίνει σε «επανεξέταση», κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρηση των ενδιαφερομένων στον επίδικο κατάλογο «δικαιολογείται».

146 Επομένως, κατ' αρχήν, η αιτιολογία ενός μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001 πρέπει να αφορά όχι μόνο τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού αυτού, αλλά και τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί, κατά την άσκηση της διακριτικής του εξουσίας εκτιμήσεως, ότι πρέπει να ληφθεί ένα τέτοιο μέτρο έναντι του ενδιαφερομένου.

147 Οι εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 143 έως 146 ανωτέρω πρέπει ωστόσο να λαμβάνουν υπόψη το ότι μια απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, να μην επιβάλλει ένα ατομικό μέτρο οικονομικής και χρηματικής κυρώσεως, πλην όμως μετέχει επίσης της κανονιστικής φύσεως της πράξεως αυτής, όπως τούτο εκτέθηκε στις σκέψεις 97 και 98 ανωτέρω. Περαιτέρω, μια λεπτομερής δημοσίευση των αιτιάσεων που προβάλλονται εις βάρος των ενδιαφερομένων θα μπορούσε όχι μόνο να εμποδιστεί από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος, περί των οποίων θα γίνει λόγος στη σκέψη 148 κατωτέρω, αλλά και να βλάψει τα έννομα συμφέροντα των εμπλεκόμενων προσώπων και οντοτήτων, στον βαθμό που η δημοσίευση αυτή μπορεί να βλάψει σοβαρά τη φήμη τους. Πρέπει συνεπώς να γίνει κατ' εξαίρεση δεκτό ότι μόνο το διατακτικό και μια γενική αιτιολογία του είδους που περιεγράφη στη σκέψη 143 ανωτέρω πρέπει να περιλαμβάνονται στη μορφή της αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων που δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα, εξυπακουομένου ότι η ειδική και συγκεκριμένη αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να διατυπώνεται και να γνωστοποιείται στους ενδιαφερομένους με κάθε άλλο ενδεδειγμένο τρόπο.

- 148 Υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει εξάλλου να αναγνωριστεί ότι επιτακτικοί λόγοι απόμεινον της ασφαλείας της Κοινότητας και των κρατών μελών της ή των διεθνών σχέσεων τους μπορούν να αποκλείσουν την αποκάλυψη στους ενδιαφερομένους της ακριβούς και πλήρους αιτιολογίας της αρχικής ή επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων τους, όπως μπορούν επίσης να αποκλείσουν τη γνωστοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων στους ενδιαφερομένους κατά τη διοικητική διαδικασία. Το Πρωτοδικείο παραπέμπει, συναφώς, στις εκτιμήσεις που εκτέθηκαν ήδη, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 133 έως 137 ανωτέρω, όσον αφορά τους περιορισμούς της γενικής αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας που μπορούν να επιτραπούν σε ένα τέτοιο πλαίσιο. Οι εκτιμήσεις αυτές ισχύουν, *mutatis mutandis*, και όσον αφορά τους επιτρεπτούς περιορισμούς της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.
- 149 Συναφώς και μολονότι δεν έχει εφαρμογή στις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να λάβει υπόψη τις διατάξεις της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/965/ΕΟΚ (ΕΕ L 158, σ. 77, διορθωτικό ΕΕ L 229, σ. 35). Η οδηγία αυτή προβλέπει, στο άρθρο της 30, παράγραφος 2, ότι «οι ενδιαφερόμενοι ενημερώνονται, επακριβώς και πλήρως, για τους λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας επί των οποίων στηρίζεται η ληφθείσα στην περίπτωση τους απόφαση [περί περιορισμού της ελευθερίας κυκλοφορίας και διαμονής ενός πολίτη της Ένωσης ή μέλους της οικογενείας του], εκτός αν αυτό αντιτίθεται στα συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους».
- 150 Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 28ης Οκτωβρίου 1975, 36/75, Rutili, Συλλογή τόμος 1975, σ. 367, και της 22ας Μαΐου 1980, 131/79, Santillo, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 171), σχετικά με την οδηγία 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημόσιας τάξεως, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ.

05/001, σ. 16), που καταργήθηκε με την οδηγία 2004/38 και της οποίας το άρθρο 60 ήταν κατ' ουσίαν ίδιο με το άρθρο 30, παράγραφος 2, αυτής, κάθε πρόσωπο προστατευόμενο από τις προπαρατεθείσες διατάξεις πρέπει να τυγχάνει διττής εγγυήσεως, συνισταμένης στην ανακοίνωση της αιτιολογίας κάθε περιοριστικού μέτρου που λαμβάνεται έναντι αυτού, εκτός αν αυτό αντιτίθεται στα συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους, και στην παροχή ενδίκου βοηθήματος. Υπό την ίδια επιφύλαξη, η απαίτηση αυτή συνεπάγεται μεταξύ άλλων, εκ μέρους του οικείου κράτους, γνωστοποίηση στον ενδιαφερόμενο επακριβώς και πλήρως, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο του κοινοποιείται το περιοριστικό μέτρο που ελήφθη έναντι αυτού, της αιτιολογίας της αποφάσεως, προκειμένου να του παρασχεθεί η δυνατότητα να προβάλει επωφελώς την άμυνά του.

- 151 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, εκτός αν αντιτίθενται επιτακτικοί λόγοι απτόμενοι της ασφαλείας της Κοινότητας ή των κρατών μελών της ή των διεθνών σχέσεών τους και υπό την επιφύλαξη επίσης των όσων ελέχθησαν στη σκέψη 147 ανωτέρω, η αιτιολογία αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει να αφορά τουλάχιστον, κατά τρόπο ειδικό και συγκεκριμένο, έκαστο των στοιχείων που διαλαμβάνονται στη σκέψη 116 ανωτέρω καθώς και, ενδεχομένως, τα στοιχεία που διαλαμβάνονται στη σκέψη 125 και 126 ανωτέρω, και να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί, κατά την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του εκτιμήσεως, ότι θα έπρεπε να ληφθεί έναντι του ενδιαφερομένου ένα τέτοιο μέτρο. Περαιτέρω, η αιτιολογία επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει, υπό τις ίδιες επιφυλάξεις, να αναφέρει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί, μετά από επανεξέταση, ότι εξακολουθεί να δικαιολογείται η δέσμευση των κεφαλαίων του ενδιαφερομένου.

— Δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

- 152 Όσον αφορά τέλος, την εγγύηση σχετικά με το δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, η προστασία αυτή διασφαλίζεται από το δικαίωμα που

έχουν οι ενδιαφερόμενοι να ασκούν προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων τους, σύμφωνα με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, ΕΔΔΑ, απόφαση *Bosphorus* κατά Ιρλανδίας της 30ής Ιουνίου 2005, αριθ. 45036/98, η οποία δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στο *Recueil des arrêts et décisions*, § 165, και απόφαση *Segi* κ.λπ. και *Gestoras pro Amnistia* κατά των 15 κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 23ης Μαΐου 2002, αριθ. 6422/02 και 9916/02, *Recueil des arrêts et décisions*, 2002-V).

153 Στο πλαίσιο αυτό, ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας αποφάσεως περι δεσμεύσεως κεφαλαίων ληφθείσας βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 είναι αυτός τον οποίο προβλέπει το άρθρο 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο ο κοινοτικός δικαστής είναι αρμόδιος να αποφαιίνεται επί προσφυγών που ασκούνται λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της Συνθήκης ΕΚ ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας.

154 Στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού και λαμβανομένων υπόψη των λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν από τον ενδιαφερόμενο ή ελήφθησαν αυτεπαγγέλτως υπόψη, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να εξετάζει, μεταξύ άλλων, αν πληρούνται οι νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, όπως είναι αυτές που διατυπώνονται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού και, με παραπομπή, είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 4, είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931, ανάλογα με το αν πρόκειται για αρχική ή για επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων. Τούτο συνεπάγεται ότι ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας της επίμαχης αποφάσεως εκτείνεται στην εκτίμηση των γεγονότων και των περιστάσεων βάσει των οποίων δικαιολογείται η απόφαση, καθώς και στην εξέταση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμηση αυτή, όπως ρητώς αναγνώρισε το Συμβούλιο με τα δικόγραφα του στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *Yusuf*, σκέψη 29 ανωτέρω (σκέψη 225). Το Πρωτοδικείο πρέπει επίσης να ελέγχει συναφώς τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και την τήρηση της απαιτήσεως αιτιολογήσεως καθώς και, ενδεχομένως, το βάσιμο των επιτακτικών λόγων που κατ' εξαίρεση επικαλέστηκε το Συμβούλιο για να μην εκπληρώσει τις υποχρεώσεις αυτές.

- 155 Εν προκειμένω, ο έλεγχος αυτός είναι απαραίτητος, τοσούτω μάλλον καθόσον συνιστά τη μοναδική διαδικαστική εγγύηση που επιτρέπει να εξασφαλίζεται μια δίκαιη ισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων της καταπολέμησης της διεθνούς τρομοκρατίας και της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Δεδομένου ότι οι περιορισμοί τους οποίους επιβάλλει το Συμβούλιο στα δικαιώματα άμυνας των ενδιαφερομένων πρέπει να αντισταθμίζονται από ένα ανεξάρτητο, αμερόληπτο και αυστηρό δικαστικό έλεγχο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 2006, C-341/04, Eurofood, Συλλογή 2006, σ. I-3813, σκέψη 66), ο κοινοτικός δικαστής πρέπει να μπορεί να ελέγχει τη νομιμότητα και το βάσιμο των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων, χωρίς να μπορούν να του αντιταχθούν το απόρρητο ή η εμπιστευτικότητα των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο.
- 156 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, ναι μεν το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αναγνωρίζει ότι η χρησιμοποίηση εμπιστευτικών πληροφοριών μπορεί να αποβεί απαραίτητη όταν διακυβεύεται η εθνική ασφάλεια, πλην όμως αυτό δεν σημαίνει, κατ' αυτό, ότι οι εθνικές αρχές δεν υπόκεινται σε κανένα έλεγχο των εθνικών δικαστηρίων αφ' ής στιγμής ισχυριστούν ότι η υπόθεση άπτεται της εθνικής ασφάλειας και της τρομοκρατίας (βλ. ΕΔΔΑ, αποφάσεις *Chahal* κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 135 ανωτέρω, § 131, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία, και *Ocalan* κατά Τουρκίας της 12ης Μαρτίου 2003, αριθ. 46221/99, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί στο *Recueil des arrêts et décisions*, § 106, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία).
- 157 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει, και στην περίπτωση αυτή, να ληφθούν υπόψη οι διατάξεις της οδηγίας 2004/38. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου που παρατέθηκε στη σκέψη 150 ανωτέρω, η οδηγία αυτή προβλέπει, στο άρθρο της 31, παράγραφος 1, ότι οι ενδιαφερόμενοι έχουν πρόσβαση σε ένδικες και, ενδεχομένως, διοικητικές διαδικασίες προσφυγών στο κράτος μέλος υποδοχής, προκειμένου να προσβάλουν απόφαση ληφθείσα εις βάρος τους για λόγους δημόσιας τάξης,

δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 31, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, οι διαδικασίες προσφυγών επιτρέπουν τον έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης, καθώς και των γεγονότων και των περιστάσεων επί των οποίων βασίζεται το προτεινόμενο μέτρο.

158 Το ζήτημα αν ο προσφεύγων ή/και οι δικηγόροι του μπορούν να λάβουν κοινοποίηση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων των οποίων προβάλλεται η εμπιστευτικότητα ή αν για την κοινοποίηση αυτή αρμόδιο πρέπει να είναι αποκλειστικά το Πρωτοδικείο, βάσει ειδικής διαδικασίας η οποία πρέπει να καθοριστεί κατά τρόπο ώστε, αφενός, να διαφυλάσσεται το διακυβευόμενο δημόσιο συμφέρον και, αφετέρου, να παρέχεται στον ενδιαφερόμενο δικαστική προστασία σε επαρκή βαθμό, αποτελεί χωριστό ζήτημα, επί του οποίου δεν είναι αναγκαίο να λάβει θέση το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής (βλ., ωστόσο ΕΔΔΑ, αποφάσεις Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 135 ανωτέρω, §§ 131 και 144· Tinnelly & Sons κ.λπ. και McElduff κ.λπ. κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 119 ανωτέρω, §§ 49, 51, 52 και 78· Jasper κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 135 ανωτέρω, §§ 51 έως 53, και Al-Nashif κατά Βουλγαρίας της 20ής Ιουνίου 2002, αριθ. 50963/99, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί στο *Recueil des arrêts et décisions*, §§ 95 έως 97, καθώς και το σημείο IX.4 των κατευθυντηρίων γραμμών της Επιτροπής Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης που παρατέθηκαν στη σκέψη 111 ανωτέρω).

159 Τέλος, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τη λήψη μέτρων οικονομικών και χρηματοοικονομικών κυρώσεων βάσει των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ, σύμφωνα με κοινή θέση εκδοθείσα στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ. Δεδομένου ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί, ειδικότερα, να υποκαταστήσει το Συμβούλιο όσον αφορά την εκτίμηση των αποδείξεων, γεγονότων και περιστάσεων που δικαιολογούν τη λήψη τέτοιων μέτρων, ο έλεγχος που ασκεί το Πρωτοδικείο όσον αφορά τη νομιμότητα αποφάσεων δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της τηρήσεως των διαδικαστικών κανόνων και των κανόνων περί αιτιολογίας, του υποστατού των πραγματικών περιστατικών, καθώς και της απουσίας πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και καταχρήσεως εξουσίας. Ο περιορισμένος αυτός έλεγχος ισχύει, ειδικότερα, για την εκτίμηση των λόγων σκοπιμότητας επί των οποίων στηρίζονται τέτοιες αποφάσεις (βλ. σκέψη 146 ανωτέρω και, υπό την έννοια αυτή, ΕΔΔΑ, αποφάσεις Leander κατά Σουηδίας της 26ης Μαρτίου 1987, σειρά 116, § 59, και Al-Nashif κατά Βουλγαρίας, σκέψη 158 ανωτέρω, §§ 123 και 124).

Εφαρμογή επί της υπό κρίση περιπτώσεως

160 Το Πρωτοδικείο τονίζει, κατ' αρχάς, ότι η σχετική ρύθμιση, ήτοι ο κανονισμός 2580/2001 και η κοινή θέση 2001/931 στην οποία ο κανονισμός αυτός παραπέμπει, δεν προβλέπει ρητώς καμία διαδικασία κοινοποιήσεως των επιβαρυντικών στοιχείων και ακροάσεως των ενδιαφερομένων, είτε πριν είτε ταυτόχρονα με την έκδοση αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων τους ή, στο πλαίσιο της εκδόσεως των επακολούθων αποφάσεων, προκειμένου να διαγραφούν από τον επίδικο κατάλογο. Αυτό που μόνο αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931 είναι ότι «τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρησή τους στον κατάλογο δικαιολογείται» και, στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, ότι «[τ]ο Συμβούλιο [...] αναθεωρεί και τροποποιεί τον κατάλογο [...] σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφ[ος] [...] 6 της κοινής θέσης 2001/931».

161 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ουδέποτε πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής κοινοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα τα επιβαρυντικά στοιχεία. Η προσφεύγουσα τονίζει, ορθώς, ότι τόσο η αρχική απόφαση δεσμεύσεως των κεφαλαίων της όσο και οι επακόλουθες αποφάσεις, συμπεριλαμβανομένης της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν αναφέρουν καν τις «ακριβείς πληροφορίες» ή τα «στοιχεία του φακέλου» από τα οποία προκύπτει ότι ελήφθη έναντι αυτής από αρμόδια εθνική αρχή απόφαση δικαιολογούσα την εγγραφή της στον επίδικο κατάλογο.

162 Έτσι, ακόμη και αν η προσφεύγουσα γνώριζε ότι επέκειτο η εγγραφή της στον επίδικο κατάλογο και ακόμη και αν ελάμβανε την πρωτοβουλία να έλθει σε επαφή με το Συμβούλιο για να επιχειρήσει να εμποδίσει τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου (βλ. σκέψη 69 ανωτέρω), δεν εγνώριζε τα ειδικά στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη εις βάρος της για να στηριχθεί η μελετώμενη κύρωση και δεν ήταν συνεπώς σε θέση να προβάλει επωφελώς την άποψή της επί του θέματος αυτού. Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι άκουσε την προσφεύγουσα προτού προβεί στη δέσμευση των κεφαλαίων της δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

- 163 Οι προεκτεθείσες σκέψεις, που αφορούν τον έλεγχο του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ισχύουν επίσης, *mutatis mutandis*, και για τον έλεγχο της τηρήσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.
- 164 Εν προκειμένω, ούτε η προσβαλλόμενη απόφαση ούτε η απόφαση 2002/334 την οποία ενημερώνει δεν ικανοποιούν την απαίτηση περί αιτιολογήσεως όπως αυτή οριοθετήθηκε ανωτέρω, εφόσον απλώς εκθέτουν, στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη τους, ότι είναι «ευκαίο» να εγκριθεί ενημερωμένος κατάλογος προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός 2580/2001.
- 165 Όχι μόνον η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να γνωστοποιήσει επωφελώς την άποψή της στο Συμβούλιο, αλλά, δεδομένου ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση ουδόλως αναφέρονται οι ειδικοί και συγκεκριμένοι λόγοι που τη δικαιολογούν, δεν της δόθηκαν όλες οι δυνατότητες για να ευδοκιμήσει η προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου, λαμβανομένων υπόψη των προαναφερθεισών σχέσεων που υπάρχουν μεταξύ της εγγυήσεως των δικαιωμάτων άμυνας, της εγγυήσεως που απορρέει από την υποχρέωση αιτιολογήσεως και της εγγυήσεως του δικαιώματος για αποτελεσματική άσκηση ενδίκου προσφυγής. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι η νομολογία θεωρεί σήμερα ότι η δυνατότητα τακτοποιήσεως της παντελούς ελλείψεως αιτιολογίας μετά την άσκηση προσφυγής θίγει τα δικαιώματα άμυνας (βλ. σκέψη 139 ανωτέρω).
- 166 Επιπλέον, ούτε τα δικόγραφα των διαφόρων διαδίκων ούτε τα στοιχεία της δικογραφίας που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου του παρέχουν τη δυνατότητα να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο, καθόσον δεν είναι καν σε θέση να

καθορίσει με βεβαιότητα, μετά την περάτωση της προφορικής διαδικασίας, ποια είναι η εθνική απόφαση που διαλαμβάνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 και στην οποία στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση.

- 167 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα περιορίστηκε στο να υποστηρίξει ότι περιελήφθη στον επίδικο κατάλογο «προφανώς βάσει εγγράφων που προσκόμισε το καθεστώς της Τεχεράνης». Με το υπόμνημα απαντήσεως προσέθεσε, μεταξύ άλλων, ότι «κανένα στοιχείο δεν [της] παρέχει τη δυνατότητα [...] να γνωρίσει τους σχετικούς με τα πραγματικά περιστατικά λόγους της εγγραφής της» στον επίδικο κατάλογο, ότι «είχε επίσης στερηθεί κάθε δυνατότητας προσβάσεως στον φάκελό της» και ότι «οι λόγοι της εγγραφής [ήσαν] πιθανότητα διπλωματικοί».
- 168 Το Συμβούλιο δεν έλαβε θέση επί του ζητήματος αυτού με τα υπομνήματα αντικρούσεως και ανταπαντήσεως.
- 169 Με το υπόμνημα παρεμβάσεως, το Ηνωμένο Βασίλειο τόνισε ότι «η προσφεύγουσα δεν υποστ[ήριξε] και από κανένα στοιχείο δεν προ[έκυπτε] ότι δεν είχε περιληφθεί στο παράρτημα βάσει [αποφάσεως εκδοθείσας από αρμόδια αρχή και προσδιορίζουσας την προσφεύγουσα ως εμπλεκόμενη σε τρομοκρατικές δραστηριότητες]» Από το ίδιο αυτό υπόμνημα φαίνεται να προκύπτει εξάλλου ότι, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η εν λόγω απόφαση είναι αυτή του Home Secretary της 28ης Μαρτίου 2001, που επιβεβαιώθηκε με απόφαση του εν λόγω Home Secretary της 31ης Αυγούστου 2001, κατόπιν, μετά από άσκηση προσφυγής [judicial review], με απόφαση του High Court της 17ης Απριλίου 2002 και, τέλος, μετά από άσκηση έτερης προσφυγής (appeal), με απόφαση της ΡΟΑC της 15ης Νοεμβρίου 2002.
- 170 Με τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα δεν αντέκρουσε ειδικώς ούτε καν σχολίασε τις παρατηρήσεις αυτές του Ηνωμένου

Βασιλείου. Λαμβανομένων υπόψη των γενικής φύσεως ισχυρισμών και επιχειρημάτων της προσφεύγουσας και, ειδικότερα, των ισχυρισμών της που υπενθυμίστηκαν στη σκέψη 167 ανωτέρω, δεν είναι ωστόσο δυνατόν να γίνει δεκτή η θέση του Ηνωμένου Βασιλείου. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επανέλαβε εξάλλου ότι δεν γνώριζε ποια ήταν η αρμόδια αρχή που εξέδωσε την εθνική απόφαση η οποία την αφορούσε ούτε βάσει ακριβώς ποιων στοιχείων και πληροφοριών ελήφθη η απόφαση αυτή.

- 171 Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ήσαν καν σε θέση να δώσουν συνεκτική απάντηση στο ερώτημα ποια είναι η εθνική απόφαση βάσει της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά το Συμβούλιο, πρόκειται αποκλειστικά για την απόφαση του Home Secretary, όπως επιβεβαιώθηκε από την ΡΟΑΚ (βλ. σκέψη 169 ανωτέρω). Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται όχι μόνο στην εν λόγω απόφαση, αλλά και σε άλλες εθνικές αποφάσεις, χωρίς άλλο προσδιορισμό, που εκδόθηκαν από αρμόδιες αρχές σε άλλα κράτη μέλη.
- 172 Επιβάλλεται συνεπώς η διαπίστωση ότι, ακόμα και μετά την περάτωση της προφορικής διαδικασίας, το Πρωτοδικείο δεν είναι σε θέση να ασκήσει τον έλεγχο του επί της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 173 Συμπερασματικώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι αιτιολογημένη και ότι εκδόθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας κατά την οποία δεν υπήρξε σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο δεν είναι σε θέση, ακόμη και σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, να προβεί στον δικαστικό έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως αυτής.

- 174 Οι εκτιμήσεις αυτές δεν μπορούν παρά να έχουν ως συνέπεια την ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα, χωρίς συνεπώς να χρειάζεται να κριθούν, στο πλαίσιο του ακυρωτικού αιτήματος, τα δύο τελευταία σκέλη του πρώτου λόγου ούτε οι λοιποί λόγοι και τα επιχειρήματα της προσφυγής.

Επί του αιτήματος περί καταβολής αποζημιώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 175 Η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα πραγματικό ή νομικό στοιχείο προς στήριξη του κεφαλαίου του αιτητικού της με το οποίο ζήτησε να υποχρεωθεί το Συμβούλιο να της καταβάλει ένα ευρώ για αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη. Ούτε το Συμβούλιο ούτε το παρεμβαίνον έλαβαν θέση επί του αιτήματος αυτού με τα δικόγραφά τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 176 Δυνάμει του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο κάθε προσφυγής (ή αγωγής) πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Για την εξασφάλιση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης πρέπει, προκειμένου μια προσφυγή να είναι παραδεκτή, τα ουσιαστικά πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, αλλά πάντως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Φεβρουαρίου 2005, T-19/01, Chiquita Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-315, σκέψη 64, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 177 Για να ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές, το δικόγραφο αγωγής με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση ζημιών, που προκλήθηκαν από θεσμικό κοινοτικό όργανο, πρέπει να περιέχει τα στοιχεία βάσει των οποίων μπορούν να προσδιοριστούν η συμπεριφορά που ο ενάγων προσάπτει στο θεσμικό όργανο, οι λόγοι για τους οποίους φρονεί ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που διατείνεται ότι υπέστη, καθώς και η φύση και η έκταση της ζημίας αυτής (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, T-38/96, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1223, σκέψεις 42 και 43, και Chiquita Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 176 ανωτέρω, σκέψη 65, και την παρατιθέμενη νομολογία). Αντιθέτως, το αίτημα με το οποίο ζητείται η επιδίκαση μιας κάποιας αποζημιώσεως στερείται της αναγκαίας ακρίβειας και πρέπει, κατά συνέπεια, να θεωρείται απαράδεκτο (απόφαση Chiquita Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 176 ανωτέρω, σκέψη 66).
- 178 Ειδικότερα, ένα αίτημα περί χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης που υποβάλλεται είτε συμβολικώς είτε για την καταβολή πραγματικής αποζημιώσεως πρέπει να διευκρινίζει τη φύση της προβαλλομένης βλάβης σε σχέση με τη συμπεριφορά που προσάπτεται στο εναγόμενο θεσμικό όργανο και να υπολογίζει, έστω και κατά προσέγγιση, το σύνολο της βλάβης αυτής (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 1999, T-277/97, Ismeri Europa κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1999, σ. II-1825, σκέψη 81, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 179 Εν προκειμένω, το αίτημα περί καταβολής αποζημιώσεως που περιέχεται στο δικόγραφο φαίνεται ότι πρέπει να νοηθεί ως αφορών την αποκατάσταση ηθικής βλάβης, εφόσον αυτή υπολογίζεται στο συμβολικό ποσό του ενός ευρώ. Ωστόσο, η προσφεύγουσα ούτε προσδιόρισε τη φύση και τον χαρακτήρα της ηθικής αυτής βλάβης ούτε, ιδίως, προσδιόρισε την ή τις κατ' αυτήν πταισματικές συμπεριφορές του Συμβουλίου οι οποίες θα μπορούσαν να θεωρηθούν αιτία της βλάβης αυτής. Δεν εναπόκειται όμως στο Πρωτοδικείο να αναζητήσει και να προσδιορίσει, μεταξύ

των διαφόρων αιτιάσεων που προβάλλονται προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος, εκείνη ή εκείνες τις αιτιάσεις που η προσφεύγουσα θεωρεί ότι συνιστούν το έρεισμα του αιτήματος περί αποζημιώσεως. Ομοίως δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να εκτιμήσει και να ελέγξει την ύπαρξη ενδεχόμενου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της ή των συμπεριφορών τις οποίες αφορούν οι αιτιάσεις αυτές και η προβαλλόμενη ηθική βλάβη.

180 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα περί επιδικάσεως αποζημιώσεως που περιέχεται στο δικόγραφο στερείται της πιο στοιχειώδους ακριβείας και πρέπει, συνεπώς, να κριθεί απαράδεκτο, τούτου μάλλον που η προσφεύγουσα δεν προσπάθησε καν να καλύψει την έλλειψη αυτή με το υπόμνημα απαντήσεως.

181 Από τα ανωτέρω προκύπτει επίσης ότι το Πρωτοδικείο δεν χρειάζεται να αποφανθεί, στο πλαίσιο του αιτήματος περί επιδικάσεως αποζημιώσεως, επί των ισχυρισμών και επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματός της και τα οποία δεν εξέτασε ακόμα το Πρωτοδικείο (βλ. σκέψη 174 ανωτέρω).

Επί του αιτήματος περί επαναλήψεως της έγγραφης διαδικασίας

182 Οι σκέψεις που οδήγησαν το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την προβαλλόμενη απόφαση, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα, ουδόλως στηρίζονται στα νέα έγγραφα που αυτή κατέθεσε στη Γραμματεία στις 18 και στις 25 Ιανουαρίου 2006 (βλ. σκέψεις 23 και 24 ανωτέρω). Μολονότι τα έγγραφα αυτά περιελήφθησαν στη δικογραφία (βλ. σκέψη 31 ανωτέρω), πρέπει να θεωρηθούν ότι δεν ασκούν καμία επιρροή στην παρούσα απόφαση. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα του Συμβουλίου περί επαναλήψεως της έγγραφης διαδικασίας (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω).

Επί των δικαστικών εξόδων

- 183 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταλείψει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, πρέπει να αποφασιστεί ότι το Συμβούλιο θα φέρει, πέραν των δικών του εξόδων τα τέσσερα πέμπτα των εξόδων της προσφεύγουσας.
- 184 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη, καθόσον με αυτή ζητείται ακύρωση της κοινής θέσης 2005/936/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2005/847/ΚΕΠΠΑ.

- 2) Ακυρώνει την απόφαση 2005/930/ΕΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2005, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση της απόφασης 2005/848/ΕΚ, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα.

- 3) Απορρίπτει το αίτημα περί επιδικάσεως αποζημιώσεως ως απαράδεκτο.

- 4) Καταδικάζει το Συμβούλιο να φέρει, πέραν των δικών του εξόδων, τα τέσσερα πέμπτα των εξόδων της προσφεύγουσας.

- 5) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Pirrung

Forwood

Παπασάββας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 2006.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

J. Pirrung

Πίνακας περιεχομένων

Ιστορικό της διαφοράς	II - 4676
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	II - 4681
Επί των διαδικαστικών συνεπειών της καταργήσεως και της αντικαταστάσεως των αρχικώς προσβληθεισών πράξεων	II - 4684
Επί του δευτέρου κεφαλαίου του αιτητικού	II - 4687
Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης κοινής θέσης	II - 4687
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 4687
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 4689
Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 4694
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 4695
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 4702
Δυνατότητα εφαρμογής των εγγυήσεων που αφορούν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, την υποχρέωση αιτιολογήσεως και το δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001	II - 4703
— Δικαιώματα άμυνας	II - 4703
— Υποχρέωση αιτιολογήσεως	II - 4708
— Δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας	II - 4709
Αντικείμενο και περιορισμοί των εγγυήσεων που αφορούν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, την υποχρέωση αιτιολογήσεως και το δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001	II - 4710
— Δικαιώματα άμυνας	II - 4710

— Υποχρέωση αιτιολογήσεως	II - 4718
— Δικαίωμα επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας	II - 4724
Εφαρμογή επί της υπό κρίση περιπτώσεως	II - 4728
Επί του αιτήματος περί καταβολής αποζημιώσεως	II - 4732
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 4732
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 4732
Επί του αιτήματος περί επαναλήψεως της έγγραφης διαδικασίας	II - 4734
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 4735